

Gourmetské akce studentského senátu

Str. 6

Studentský život

Představujeme vám katedru Marketingu a mediálních komunikací

Katedra marketingu a mediálních komunikací byla na Vysoké škole hotelové v Praze zřízena k 1. 9. 2008. Její členové zajišťují výuku předmětů důležitých pro dosažení patřičných odborných znalostí absolventů většiny oborů vyučovaných na VŠH, stěžejním úkolem pro všechny odborníky z katedry marketingu a mediálních komunikací je výuka prezenčního i kombinovaného studia. O rozhovor jsme požádali jejího vedoucího Ing. Bc. JANA CHROMÉHO, Ph.D.

Můžete, prosím, našim čtenářům katedru Marketingu a mediálních komunikací představit?

Naše katedra vznikla v roce 2008 sloučením tehdejších kateder Marketingu a Mediálních komunikací. Moji předchůdci zanechali obě katedry v dobrém stavu, o to bylo spojení kateder jednodušší. Oba obory, bakalářský Marketingové komunikace ve službách i magisterský Marketingové komunikace byly již zavedené. Od vzniku nové katedry jsme úspěšně prošli reakreditací magisterského oboru v roce 2011. Při ní jsme realizovali několik drobných změn, které odpovídaly vývoji oboru a nutné konkurenceschopnosti našich absolventů v praxi.

Str. 2

TÉMA

Budoucnost knih

Přežijí tištěné knihy naši generaci?

Str. 13

Teorie a praxe

WELLNESS PLES

Třetího března 2012 se konal historicky první wellness ples pořádaný Českou asociací wellness v Malostranské besedě.

Str. 7

Události a názory

Rozhovor se šéfkuchařem hotelu Radisson Blu Alcron Praha

Letos dostal ROMAN PAULUS (37) jako jeden ze dvou Čechů poprvé v naší historii ocenění od Michelského průvodce.

Str. 12

Zábava

DÍVKA ČLENKOU KLUBU VOJENSKÉ HISTORIE

Začátky byly samozřejmě poněkud složitější, a to jak finančně, fyzicky tak i psychicky. K výbavě patří zbraně, doplňky, spací potřeby, a v neposlední řadě i výborná fyzika.

Str. 14

Představujeme vám katedru Marketingu a mediálních komunikací

Ze str. 1

Jaké je složení katedry marketingu a mediálních komunikací?

Pokud máte na mysli kvalifikační předpoklady našich zaměstnanců na dobu neurčitou, na naší katedře působí tři docenti, z toho dva na plný úvazek. Já mám základní vědecký titul Ph.D., čtyři kolegové studují doktorské studium, dvě kolegyně se ke studiu přihlásí letos. Dalším kolegou je známý spisovatel a publicista, má obrovské zkušenosti, které využívá k psaní populárně naučných publikací. Mezi jeho úspěchy v poslední době patří např. publikace o Českém Švýcarsku.

Ing. Bc. Jan Chromý, Ph.D.

Jak se toto složení projeví ve praxi?

Naši docenti jsou zvyklí vědecky pracovat, iniciativně se zapojují do aktivit souvisejících s výzkumem. Své výsledky pak náležitě publikují. Studenti doktorandi se to teprve pořádně učí, přičemž zapojení do výzkumných úkolů a publikační činnosti jsou jejich povinností nejen v zaměstnání, ale i ve škole, kterou studují. Pozitivní roli hrají docenti naší katedry, kteří jim předávají své zkušenosti. Dvě kolegyně pochopily nutnost dalšího studia. Do určité formy výzkumu a publikační činnosti se zapojily spíše živelně již dříve, ale potřebují získat patřičný směr a správné zaměření z vědeckého hlediska. Jako vedoucího mne těší, že na naší katedře panují dobré kolegiální vztahy a týmová spolupráce.

Mluvil jste o výzkumu, můžete blíže specifikovat, čím se na katedře zabýváte?

Řada z nás má za sebou individuální práci s dobrými výsledky. Důležitý je také výzkum, do kterého se zapojují více členů katedry, ale bude mít i určitý přesah směrem k dalším katedrám a oborům. V současné době řešíme několik projektů. Jedním z nich je

například projekt zabývající se čistě objektivním hodnocením konferenčních a kongresových sálů hotelů na základě fyzikálních měření a matematických výpočtů. Využíváme přitom spolupráce s dalšími vysokými školami. Řada našich publikací v tomto oboru pochází právě z této spolupráce, mnoho jich je zapsáno v Rejstříku informací o výsledcích výzkumu (tzv. RIV). Je třeba si uvědomit, že konferenční či kongresový sál v hotelu je totéž, co učebna nebo posluchárna ve škole. Náš výzkum v oblasti hotelnictví lze tedy do značné míry skloubit s výzkumem prováděným ve školách. Navíc výzkum se týká také marketingových komunikací.

Další naší oblastí je výzkum reklamy. Projekt se zaměřuje zejména na reklamu audiovizuální, kterou chce analyzovat a interpretovat v kontextu současného vědění o teorii rekla-

my. Zajímavá je spolupráce na výzkumných úkolech z oblasti hotelového marketingu s hotelem Imperial Art Deco. Máme s nimi dohodu o spolupráci a je pro obě strany přínosná. Oni nám pomáhají s potřebnými daty, my je naopak informujeme o výsledcích, které jsou pro ně prospěšné.

Jedním z našich nápadů byl výzkum tzv. krajových jídel. Ten by mohl z části navazovat na program ČT1, kde vysílali pořad „Jak chutná Česko“. Navazoval by tím, že by krajová jídla v širším rozsahu, než na ČT, byla doplněna nutričními hodnotami. Gastronomové by se mohli podílet na výzkumu chuťových náhražek s výrazně příznivějším složením např. pro nemocné. Ti by pak mohli ochutnat i zapovězená jídla. Mohla by tak vzniknout národní databáze nutričních hodnot.

A co publikační činnost?

Členové naší katedry vydali několik monografií, které jsou zapsané v RIV, o kterém jsem se již zmiňoval. Podobné je to s publikacemi v časopisech, které jsou uvedeny v Seznamu recenzovaných neimpaktovaných časopisů, který vydává Rada pro výzkum, vývoj a inovace ČR. Tento seznam slouží jako kritérium pro uznávání kvality článků, např. pro využívání a citace zdrojů, ze kterých vychází další autoři. Někteří členové katedry jsou také v redakčních radách recenzovaných časopisů, patřících k uvedeným. Jde například o Journal of Technology

and Information Education, Media4u Magazine apod.

Pokud jde o mezinárodní vědecké konference, někteří naši členové se pravidelně nejen zúčastňují, ale také je organizují, jsou i v jejich vědeckých výborech. Samozřejmě přitom publikují ve sbornících, např. Hotelnictví, turismus a vzdělávání, Média a vzdělávání, Modernizace vysokoškolské výuky technických předmětů atd.

K publikační a odborné činnosti vedeme i studenty VŠH. Studenti oboru Marketingové komunikace ve službách si prakticky procvičují základy redakční práce. Připravují, podobně jako zájemci z řad studentů dalších oborů články pro studentský časopis KREDIT VŠH.

Jak je na tom obor Marketingové komunikace s akreditací?

Akreditaci magisterského oboru Marketingové komunikace máme do roku 2015, akreditaci bakalářského oboru Marketingové komunikace ve službách máme do roku 2016. Novým garantem obou oborů je doc. Ing. Jan Hán, Ph.D. Nenecháváme nic náhodě a průběžně plníme úkoly tak, abychom vyhovovali náročným požadavkům Akreditační komise.

Děkují za rozhovor.
Připravil Jiří Valeš

Pro ty, co nemají čtečku v mobilu:
Studenti Marketingové komunikace,
rádi vás mezi sebe uvítáme.
VŠH, Svidnická 506, 181 00 Praha 8

Editorial

Vážení a milí čtenáři, máme tu další nové číslo našeho časopisu KREDIT. Je sice „květnové“, ale zamilované vůbec není. Věřím, že si při přečtení našich článků trochu odpočinete od předzkouškového shonu a dozvíte se něco nového. S Ing. Janem Chromým, Ph.D. jsme se snažili představit katedru Marketingu a mediálních komunikací. Navštívili jsme Wellness ples a Gourmetský klub. Studenti a studentky se s námi podělili o zážitky ze zahraničních pobytů. Připravili jsme také anketu, jestli nás tištěná média přežijí nebo přežijeme my je. Zeptali se, jaké to je žít s Michelinskou hvězdou a také zveřejňujeme reakci vedení naší školy na stížnosti kolem stravování.

Přeji vám zajímavé počtení, hodně štěstí u zkoušek a hezky prožité prázdniny.

Jiří Valeš,
šéfredaktor

Členové katedry marketingu a mediálních komunikací:

Ing. Bc. Jan Chromý, Ph.D.; doc. Ing. Dagmar Jakubíková, Ph.D.; doc. PhDr. Libor Pavera, CSc.; doc. Ing. Marie Dohnalová, CSc.; PhDr. Jaroslav Holoubek; Ing. Jan Mastný; Ing. Miloš Sobek; PhDr. Ing. Lucie Severová, Ph.D.; Ing. Kateřina Mašková; Ing. Eva Klánová; Ing. Martina Sochůrková; Ing. Libor Klvaňa a MgA. Jan Neubert

KREDIT H
Časopis studentů Vysoké školy hotelové

Vydala Vysoká škola hotelová v Praze 8, spol. s r. o., Svidnická 506, 181 00 Praha 8, www.vsh.cz, v akademickém roce 2001/2012. Evidenční číslo MK ČR E 18277, ISSN 1803-2885. Připravili studenti oboru Marketingové komunikace ve službách a studenti volitelných předmětů zaměřených na mediální komunikaci pod pedagogickým vedením PhDr. Jaroslava Holoubka. Šéfredaktor: Jiří Valeš, zástupkyně šéfredaktora: Monika Procházková, autoři fotografií: Veronika Tinková, Jan Nosek, Jaroslav Holoubek, Jan Metlička, Lubor Čížek, Martin Šimek, Jan Trška, Monika Procházková, Dana Mračková, grafická úprava a sazba: Lubor Čížek, media4free s. r. o., tisková produkce: media4free s. r. o.
Inzerce, náměty, články, fotografie zasílejte na adresu kredit@vsh.cz

Stížnosti na školní stravování

V poslední době se na chodbách VŠH objevily dva tištěné anonymy s kritikou nabídky, kvality pokrmů, servisu a cen stravovacích služeb ve školní jídelně. V jednom z nich píše pisatelka: „Rozhodně mě neuspokojují saláty, postrádám na stolech za studena lisované oleje, balsamico, čerstvě umletý pepř a dobré čerstvé jídlo, které stimuluje mladé lidi k lepším výkonům. Jídlo, po kterém budeme plni nových myšlenek a síly pracovat.“ Jiná studentka kritizuje přípravu kávy a obsluhující personál, vzhled pokrmů, nádobí a navrhuje místo smažených jídel a omáček podávat například kuřecí steak s grilovanou slaninou a pepřovou omáčkou se šťouchanými brambory. A v závěru doporučuje, že

by ve škole plně gastronomických odborníků stálo za to zamyslet se nad celým konceptem stravování.

O vyjádření jsme požádali Ing. JANA NOSKA, provozního ředitele Vysoké školy hotelové.

Předně je třeba říci, že vedení školy je přístupné jakémukoliv jednání se studenty, a proto si myslím, že není důvod psát a distribuovat po škole anonymní stížnosti, které stejně nic nevyřeší. Spolupracujeme se Studentským senátem VŠH, snažíme se společně realizovat navrhované změny, ale vše má své limity. Je třeba si uvědomit, že studenti (všech) soukromých vysokých škol nedostávají, na rozdíl od studentů veřejných vysokých škol, žádné dotace na stravování. My dotujeme stra-

vování studentů z další, především cateringové činnosti a snažili jsme se držet cenu 35,- Kč za celé polední menu do poslední možné chvíle. Vzhledem k neustále rostoucím cenám potravin a dalších vstupů však bylo jednatelem školy rozhodnuto o zvýšení ceny stravného od 1. 1. 2012 na 48,- Kč. Do této ceny se bohužel promítlo i zvýšení DPH, které vstoupilo v platnost ke stejnému datu.

Rovněž je také nutno říci, že naše školní restaurace (na veřejné vysoké škole menza), poskytuje ve své podstatě, i vzhledem ke své ceně, odpovídající stravování. Není reálné, aby se za stávajících finančních nákladů na stravné realizovaly všechny popisované nebo požadované návrhy. Finanční nároky na stravníky by v takovém případě byly nesrovnatelně vyšší.

Přidanou hodnotou (alespoň zatím) je na rozdíl od klasických menz obsluha. Obsluhujícím personálem jsou studenti naší střední školy, kteří realizovali a v omezeném počtu stále ještě realizují svou praxi přímo ve škole. Z uvedených dopisů však nelze dovodit, co anonymní pisatelce na obsluze konkrétně vadí, nicméně je třeba si uvědomit, že se tito studenti v rámci své praxe teprve připravují na své budoucí povolání.

S ohledem právě na snižující se počet studentů střední školy a z důvodu zajištění celoročního provozu byla od začátku akademického roku přijata na denní bar pracovníce na stálý úvazek. V podobném zařízení již pracovala a po nástupu prošla i standardním školením na přípravu kávy u firmy Segafredo.

Protože ale vývoj počtu studentů na střední škole není zcela příznivý, připravujeme se i na možnou změnu výdeje stravy – přechod na ryze menzovní systém, který je zcela běžný nejen na vysokých a středních školách, ale i v obchodních společnostech.

Jak jsem již naznačil v úvodu, vedení školy je přístupné jakémukoliv jednání se studenty. Musí jít ale o jednání přímé a konstruktivní. Výsledkem takového konstruktivního jednání je potom např. příprava tzv. „referenčních jídel“, ze kterých si budou studenti sami na základě hlasování vybrat, která jídla zachovat a která nahradit.

V případě zájmu o další informace mě můžete kontaktovat na tel. 283 101 117 nebo e-mailu nousek@vsh.cz.

(r)

HOSTÉ SEMINÁŘE MANAŽERSKÉ ZKUŠENOSTI

I v uplynulém semestru byly mezi hosty semináře PhDr. Jaroslava Holoubka Manažerské zkušenosti významné osobnosti z oblasti hotelnictví,

cestovního ruchu, zemědělství, obchodu a bankovníctví. Patří k nim například Ing. Petr Lžičar, generální ředitel hotelu Grand Majestic Plaza, Ing.

Pavel Hlinka, viceprezident Svazu obchodu a cestovního ruchu, Ing. Libor Dupal, předseda Sdružení českých spotřebitelů, Mgr. Tatjana Sizova,

jednatelka Moravia contact a Klubu cestovatelů po Rusku, Ing. Pavla Hubáčková, generální ředitelka hotelu Majestic Plaza v Praze, Ing. Ivo Gajdoš, viceprezident České manažerské asociace, Ing. Libuše Gregorová, manažerka Československé obchodní banky,

Ing. Vojtěch Kačerovský, generální ředitel hotelu Jalta v Praze, Zlatuše J. Müller, fotografa, scenáristka a pořadatelka masopustního festivalu Carnevale Praha a Ing. František Sládek, CSc., poradce náměstka ministra zemědělství.

(r)

JAK SE MI STUDUJE V BAVORSKU

Studium v zahraničí byl prakticky můj celoživotní sen. Dodnes si vyčítám, že jsem nevyužil možnosti vycestovat už v rámci střední školy. Tenkrát jsem měl bohužel jiné zájmy než sebevzdělávání, ale život jde dál a člověk se vyvíjí. Zauvažuje a rozmyslí si, co vlastně od života očekává a čeho chce dosáhnout. I přes nevalný výběr na své univerzitě jsem se rozhodl zkusit štěstí a v rámci programu ERASMUS zkusit si rok na vysoké škole, vzhledem k mému jazykovému vybavení, dostupnosti a také mně blízkou mentalitou jsem se rozhodl pro Německo. Byl jsem nakonec mezi těmi, kteří tu šanci dostali, získali zajímavé stipendium a mohli odcestovat. Mým dočasným domovem se stalo bavorské městečko Bayreuth.

Město zhruba o velikosti Hradce Králové se mi velmi zalíbilo. Bayreuth proslavil skladatel Richard Wagner, nejznámější místní rodák a zdejší termální lázně. V poslední době nabývá na významu také nejmladší bavorská univerzita. Město vítá návštěvníky hrdě titulem „Universitätsstadt“ neboli univerzitní město. Geografie není hlavní důvod sepsání této úvahy. Rád bych se zamyslel a porovnal možnosti vzdělání studentů v obou zemích.

Hlavní a prvotní rozdíl oproti českým univerzitám vidím v tom, že bayreuthská univerzita má vlastní kampus. Jediná nevýhoda kampusu je, že jsem za půl roku svého studia navštívil centrum maximálně třikrát. Vše důležité je totiž v kampusu. U českých univerzit nevidaná věc, prakticky pouze ČZU v Praze na Suchbátově má vlastní kampus, ostatní univerzity jsou roztrhané po městě. Tak je to většinou i v Německu, ovšem v Bayreuthu rozhodla bavorská vláda o výstavbě univerzity teprve před asi 40 lety a rozhodla se jít v té době velice moderním směrem. Bayreuthská univerzita tedy v žádném případě nevypadá jako německá univerzita, ale spíše jako univerzita v Anglii nebo USA.

Hlavní rozdíl oproti českým státním univerzitám vidím ve finančních prostředcích. Bayreuthská univerzita buduje další dvě nové fakulty a postupně dovybavuje seminární místnosti a přednáškové sály. Ozvučení je zde samozřejmostí. Kvalitní audio a videotechnika také. Důvod je prostý. Každý student platí školné 550 euro za semestr, přičemž tyto prostředky zůstávají škole. Dále jsou zde různé granty od vlády a Evropské unie. Na lepší úrovni je rovněž také výuka, i to je otázka financí. Přednášky jsou dvakrát týdně, jednou týdně jsou cvičení s maximálním počtem 25 studentů. Zajímavá myšlenka, která by šla provést i v českých podmínkách, jsou tzv. propeutika. Látku probranou na seminářích se studenti probere student staršího ročníku, který se ji snaží vysvětlit. Tento student je zpravidla v posledním ročníku a připravuje se na práci odborného asistenta. Skutečně zajímavá myšlenka, nemyslíte? Neraď bych, aby vyznělo, že haním české vysoké školství, naopak si myslím, že je dobré, aby studenti a pedagogové

nabírali zkušenosti v zahraničí, které by mohli přetavit do českých podmínek. Jedině tam máme šanci se zlepšovat. Až v Německu jsem zjistil, že spol-

Hlavní a prvotní rozdíl oproti českým univerzitám vidím v tom, že bayreuthská univerzita má vlastní kampus.

kové země mají velkou autoritu. Studium v Bavorsku totiž je pravděpodobně to nejlepší, co člověk může získat.

V Německu neexistují přijímací zkoušky na vysokou školu, stačí mít dobré známky u maturity. Podle nich se jednotlivé univerzity rozhodují, zda uchazeče přijmou či nikoliv. V Bavorsku jsou podmínky nejprísnější, rovněž má zavedené školné, které bylo nejprve zavedeno pro celou zemi, ale po nátlaku chudších spolkových zemí byla tato pravomoc přidělena právě jim. Bavorsko je nejbohatší spolkovou zemí, školné si ponechalo. Tím vyvstává otázka, zda nezavést v nějaké míře školné i v Česku? Já jsem určitě pro, v případě, že by tyto

finanční prostředky náležely univerzitám. Tím bych uzavřel finanční prostor.

Kvalitativně mi vyučující připadají stejní jako v Česku.

Německý přístup v řešení problémů mi přijde mnohem lepší. Veškerá konverzace probíhá elektronicky. Odpověď student získá prakticky okamžitě. V Německu se semestr uzavírá klauzurami. Z této práce získá student známku. Ústní zkoušení je zřídka a prakticky jenom pro cizince. Známky jsou v Německu důležitější než v Česku. Třeba v případě právního odvětví, pouze absolvent s výborným prospěchem může pomýšlet na kariéru soudce nebo na práci v mezinárodní korporaci.

Rovněž je student mnohem více spjatý se svou univerzitou. Hodně lidí nosí v Bayreuthu trička či mikiny s logem univerzity. Možnost jejich zakoupení

je v Česku prakticky nulová. Také nabídka mimoškolních aktivit je nesrovnatelná. Pořádají se kulturní akce, semináře, besedy, studenti mají vlastní klub i divadlo. Dalším plusem pro německé vysoké školy je velké množství knihoven. Každá fakulta má svoji knihovnu neskutečné velikosti. Navíc je ještě univerzitní knihovna s dlouhou otevírací dobou. Výborná je také menza s rozsáhlou nabídkou všemožných produktů, takový denní servis pro studenty je samozřejmě na jiné úrovni. Ve své úvaze se vlastně točím pořád okolo samého tématu. Rozdíl je samozřejmě ve finanční stránce. V momentální situaci nemají univerzity peněz nazbyt, navíc v blízké budoucnosti zřejmě nebude možnost zlepšení. Rád bych opět podotkl, že mluvím o bavorských univerzitách, rozdílný pohled na věc může mít student studující v jiné spolkové zemi. Já jsem v Bavorsku maximálně spokojený. Tuto zkušenost doporučuji všem. Člověk si otevře oči a zjistí, že se lze ve všem zlepšovat.

Michal Hora

Setkání s prezidentem republiky Václavem Klausem

Zleva: Naši pedagogové PhDr. Jaroslav Holoubek a doc. PhDr. Libor Pavera, CSc., pan prezident republiky profesor Václav Klaus a my

Je středa 4. dubna 2012 půl jedné středoevropského času. Krásný slunečný, i když větrný den a skupina studentů Vysoké školy hotelové spolu se dvěma vyučujícími se setkává před Palácem Žofín. V jeho Velkém sále vystoupí zakrátko prezident České republiky Václav Klaus.

Kromě studentů a pedagogů pražských vysokých škol nemůžeme přehlédnout spěchající novináře, kteří se snaží zaujmout co nejlepší místa pro své záběry. Vrcholí totiž jedna z jarních vládních krizí a novináři od prezidenta očekávají komentář k dění. Všimáme si i všudypřítomné prezidentovy ochranky, nicméně náš průchod do sálu je bezproblémový. V rámci dobrých vztahů VSH s managementem žofínského paláce máme svá místa jistá. Zřejmě přicházíme maličko později, protože na nás zbývají pouze místa v posledních řadách. Ale nikomu z nás to příliš nevadí.

Odbyjí třináctá hodina odpolední a prezident republiky obklopen závojem novinářů a kamer vchází do sálu. Nejprve se ujímá slova moderátor odpoledne Jiří Vaníček, poté předává slovo hlavnímu aktérovi. Z jeho úst slyšíme pro nás informace známé, ale i skuteč-

nosti zcela nové, originální, neotřelé. Prezident připomíná své nedávné návštěvy evropských i mimoevropských zemí, diskuse s tamějšími politiky a hlavně připomíná místo České republiky v rámci integrující se Evropy.

Ve chvíli, kdy nám přednáší hlava státu, měli jsme sedět v semináři z ekonomických teorií. I zde však slyšíme brilantní makroekonomické úvahy. Václav Klaus nezapomíná ani na detaily, které zajímají každého z nás, např. problém předražených vajec. Po informacích lační novináři samozřejmě čekají na témata více politická: odchod ministra školství, kauza kolem financování Věcí veřejných, jednotná měna v rámci Evropské unie. Dvě z právě uvedených témat taktně přechází, neboť nechce být komentátorem událostí v přímém přenosu, cení si demokratických mechanismů a institucí a rozhodnutí ponechává především na nich.

Čas vyměřený na přednášku se pomalu vyčerpá. Řečník nemá již prostor na své další úvahy, a proto shrnuje hlavní myšlenky do šesti bodů. Čeká ho ještě diskuse nad otázkami, které posluchači průběžně sepisují. Moderátor nejprve velice rychle přelouská některé studentské otázky, problem-

nou i dotazy od představitelů politického a hospodářského života, kteří sedí v sále jako VIP hosté. Třicetiminutový čas na diskusi je příliš krátký, na všechny dotazy se určitě nedostane a Václav Klaus si je toho dobře vědom: zatímco jedny označí za přímo nevhodné, jiným věnuje pozornost až mimořádně důkladnou (eurozóna, dotace EU na hlavu občana ČR za dobu, kdy je naše země členem EU apod.).

Po zodpovězení posledního dotazu moderátor děkuje Václavu Klausovi, že přišel na každoroční Žofínské fórum. Sálem se ozývá bouřlivý potlesk. Jsme pozváni na společenské posezení s prezidentem v oranžerii žofínského paláce, kde bude podepisovat své knihy z poslední doby. Ale mezitím se stává přímo zajat-

cem novinářů a odpovídá na jejich všetečné otázky. Je ostřílený diskutér, za chvíli je už s námi v oranžerii.

Vychutnává si svůj oblíbený nápoj – plzeňské pivo, podepisuje knihy, hovoří s hosty. Jeho sympatizanti zůstávají až do samého konce. Václav Klaus na nás působí přátelsky, srdečně a usměvavě. Dobaruje patřičně slunečnou atmosféru jarního odpoledne s množstvím vzletných myšlenek, chutných pokrmů i značkových vín. Prezident se nebrání ani focení. Tak vzniká i fotografie, kterou přináší přítomné číslo Kředu, školního časopisu posluchačů marketingových komunikací.

**Aneta Alterová
a Martin Pištej
za posluchače 1. ročníku
magisterského programu
Marketingové komunikace**

Inzerce

VYSOKÁ ŠKOLA HOTELOVÁ V PRAZE

AKREDITOVANÉ BAKALÁŘSKÉ A MAGISTERSKÉ STUDIUM

WWW.VSH.CZ

Grand Restaurant Festival probíhal od 15. ledna do 15. února ve 12 krajích, 20 městech a ve vybraných 63 TOP restauracích z publikace Maurerův výběr Grand Restaurant 2012. Festival navštívilo celkem 22.354 hostů.

VŠH na palubě Mňam Vlaku

V neděli dne 15. ledna 2012 se uskutečnila v rámci Grand Restaurant Festivalu historicky první jízda Mňam Vlaku. Gastronauti, pasažéři cestující za gastronomickými zážitky, vyrazili v rezervovaném bistrovoze jednotky pendolino z pražského Hlavního nádraží do hanácké metropole Olomouce a VŠH u toho samozřejmě nesměla chybět!

Význam jízdy Mňam Vlaku dokládala i přítomnost zakladatele festivalu, milovníka jídla, Dr. Pavla Maurera či šéfkuchařů, kteří sestavili menu pro JLV (poskytovatel stravovacích a ubytovacích služeb na železnici), Jiřího Krále a Jaroslava Sapíka.

Na palubě vlaku se za asistence sympatických a usměvavých servírek podávala jídla v pořadí pražská šunka se smetanovým krémem a čerstvým křenem, jemný smetanový mousse z mozzarely s cherry rajčátky, rukolou a bazalkovým olejem, terina z uzeného vepřového kolene s cibulovo-

medovým chutney a křehký jablečný závin se šlehačkou. Vše samozřejmě doplňovalo čerstvě upečené pečivo. Zdá se to jako sci-fi, ale i tohle je jídlo ve vlaku a na české trati!

Mezi jednotlivými vynikajícími chody jsme byli zasvěceni do krátkého sommeliérského minikurzu, v rámci kterého byla představena moldavská vína. To vše zprostředkováno studentem naší vysoké školy.

Po příjezdu do Olomouce už na nás čekal přistavený Mňam Bus. Naše cesta dále vedla po třech vyhlášených olomouckých restauracích. První z nich byla Vila Primavesi, kde se dobrý pocit z pečených krevet a dýňového zeli snoubil s požitkem nádherně zdobené vily reprodukcemi Klimtových obrazů. Pro odlehčení následovala poobědová procházka historickou Olomoucí se sympatickým průvodcem. Když už nám trochu slehlo, opět jsme vstoupili do chrámu jídla, tentokrát do restaurace Trinity, kde nás čekala domácí

kachní prsa či bystročické zeli. V hotelu Alley, již přejedení po hlavu, zvládneme ještě králíčí stehno s bučkem a zelím a tak výborný koláč z plotny s jablky, tvarohem a smetanou, že se téměř nemůžeme hnout.

Jenomže Pavel Maurer zavelí, a kdo zaváhá, nejede zpět. pendolino nepočká. Zdvih od stolu je náročný a přesun nebývá tichý. Při zpáteční cestě panovala v bistrovoze více než přátelská atmosféra, díky které vznikl i rozhovor po MF Dnes o gastronomii na kolejích nejen v České republice.

Byla by škoda, pokud by se tento jedinečný zážitek v roce příštím nezapomněl. A třeba se již tradiční Mňam Busy či Mňam Vlak rozšíří o další dopravní prostředek. Co třeba Mňam Letadlo, pane Maurere?

Veronika Tinková,
studentka 3. ročníku
bakalářského studia oboru
Management destinace
cestovního ruchu

Gourmetské akce Studentského senátu VŠH SETKÁNÍ SE ŠPIČKOVÝMI SPECIALISTY

Už delší dobu pořádá Studentský senát Vysoké školy hotelové v Praze akce Gourmetského klubu VŠH. Jejich smyslem je společně strávit příjemný čas nad dobrými nápoji a pokrmy. Od přítomných zástupců restaurací a firem se lze dozvědět o různých druzích technologií, úpravách jídel a nápojů a také si sami můžete vyzkoušet jejich přípravu.

Ráda bych vám představila restauraci La Degustation Bohème Bourgeoise a vinařství Vinné sklepy Valtice, a.s. Zmíněná restaurace je jednou z nejlepších v Praze; jejím spoluzakladatelem a zároveň šéfkuchařem je Oldřich Sahajdák. V březnu získala tato restaurace ocenění – michelinskou hvězdičku. Úspěšná valtická firma patří k hlavním partnerům VŠH a ke spolupráci na této akci nám vyšla přátelsky vstřícná. Naše

pozvání do Gourmetského klubu přijal Mgr. David Šťastný, marketingový ředitel Vinných sklepů Valtice, a.s.

Setkání s restaurací La Degustation Bohème Bourgeoise začalo v patnáct hodin v učebně 110. Jedinečnou příležitostí ochutnávky menu o několika chodech nám připravil Oldřich Sahajdák. Dověděli jsme se také o koncepci restaurace a jejím menu. Před našimi zraky se zrodila oříšková pralinka s čokoládou a mořskou solí, hovězí tatarák z bio hovězího, oplatka z hovězího jazyka, zelenina v koží syrovátce, slepičí polévka, křepelčí vejce, kuřecí křupky, porkové sádlo, koprová omáčka, rajčatový salát a čokoládové pralinky. Některé pokrmy, např. rajčatový salát ve formě pěny byl zhotoven technologií molekulární gastronomie. Vstupenky na tuto akci byly nečekané rychle rozprodány za dva dny.

Na první jarní den 21. března 2012 od 16:15 h do místnosti 403 pozval Gourmetský klub VŠH firmu Vinné sklepy Valtice, a.s. na prezentaci vinných vzorků. Degustaci vedl Mgr. David Šťastný. V přátelské atmosféře jsme byli seznámeni s povahou dané firmy a postupně ochutnávali 12 vzorků vín. Z tohoto množství bylo posléze vybráno 6 vzorků ke slepé degustaci.

Hosté postupně ochutnali následující druhy vín: Veltlínské zelené 2009, pozdní sběr Coll, vin. obec Novosedly, trať U Božích muk; Neuburské 2011, pozdní sběr, vin. obec Dolní Dunajovice, trať Kraví hora; Müller Thurgau 2011, výběr z hroznů, vin. obec Valtice, trať Sonnenberg; A+ Collection: Sylvánské zelené 2008, pozdní sběr, vin. obec Valtice, trať Za humny; Sauvignon 2010 pozdní sběr, vin. obec Brod

nad Dyjí, trať Brodské stráně; Rulandské šedé 2011 pozdní sběr, vin. obec Dolní Dunajovice, trať Kraví hora; Ryzlink vlašský 2009 výběr z bobulí, vin. obec Dolní Dunajovice, trať Kraví hora; Valvin Club Collection: Rulandské šedé 2009, výběr z hroznů BARRIQUE, vin. obec Dolní Dunajovice, trať Kraví hora; Dornfelder 2009, pozdní sběr, vin. obec Valtice, trať Hintertály; Frankovka 2009, pozdní sběr, vin. obec Valtice, trať Pod sluneční horou; Cabernet Sauvignon 2009, pozdní sběr, vin. obec Brod nad Dyjí, trať Dunajovický kopec; Valvin Club Collection: Rulandské modré 0,75, výběr z hroznů 2009 BARRIQUE, vin. obec Valtice, trať Staré hory.

Obě akce se setkaly s velmi živým přijetím a nepochybně přispějí k rozšíření znalostí uvedených specializací. Jejich pořádání závisí na počtu zájemců, je proto dobré sledovat informace a včas si zajistit vstupenky.

Bc. Lucie Leskovcová,
Studentský senát VŠH

WELLNESS PLES

Třetího března 2012 se konal historicky první wellness ples pořádaný Českou asociací wellness v Malostranské besedě. Ples se uskutečnil v návaznosti na mezinárodní veletrh kosmetiky, kadeřnictví a zdravého životního stylu World of Beauty&Spa. Večerem provázela moderátorka Alexandr Hemala, která dle mého názoru působila profesionálně a příjemným vystupováním uváděla jedno představení za druhým. Celý večer jste se mohli pohybovat v rytmech latinsko-americké hudby, která se linula sálem díky úžasné exotické kapele Carisma. Ovšem Češi se více odvážali až při výuce salsy, o kterou se postarala profesionální tanečnice Pavlína Morávková s partnerem. Krásné dámy i elegantní pánové mohli obdivovat svižné pohyby taneční skupiny

Trinity Club Cheb, která divákům představila zumbu, rytmickou kombinaci aerobiku a latinskoamerických tanců. Nejvíce ovšem publikum rozparádila barmanská hvězda, mladý, sympatický a talentovaný Marcel Talpan, vítěz mnoha barmanských soutěží, který kromě klasické barmanské show okouzluje i ohnivými efekty. Závěrečná kapela Jacky ovšem nebyla ani zdaleka třešničkou na dortu. Čtyřicátí převlečení za drsné rockery, kteří nehráli ani pěkné, ani známé songy, byli organizátorovým šlápnutím vedle. Bohužel dobrý dojem z celého večera byl zničen během jedné minuty.

V různých místnostech jsme si mohli prohlédnout vystavené přístroje pro wellness, zúčastnit se školy líčení, představení kosmetiky a novinek souvisejících s tématem.

Část peněz, která se vybrala za vstupenky, byla věnována nemocným dětem s cystickou fibrózou, známou také pod názvem nemoc slaných dětí. Zpestřením večera byla také slosovací soutěž, ve které šťastní jedinci mohli vyhrát různé hodnotné ceny od sponzorů. Například víkendový pobyt, procedury v hotelu Hoffmeister či sestavení nutriční diety přímo na míru.

Ples hodnotím pozitivně, nálada byla příjemná, program zajímavý a gulášek zajistil i náročné hosty. Samozřejmě, že se dá hodně zlepšovat, napoprvé není nikdy nic bezchybné. Škoda, že na plesu nebyl skoro nikdo z našich studentů, přestože jsme měli padesátiprocentní slevu na vstupném. Měli bychom to v příštím ročníku napravit. Ať žije wellness!

Monika Procházková

Zvažujete barmanský kurz? Vřele doporučuji!

To jsme my s paní ležnířkou Johnovou

Před zhruba čtrnácti dny jsem úspěšně absolvovala barmanský kurz. Jak to všechno začalo? Před měsícem si tak v klídku sedím ve školní restauraci, když na mě náhodou zezadu vybafla paní profesorka Johnová. Bohužel, jsem nikdy dříve neměla tu možnost se s touto svéráznou dámou setkat. Už když mi začala navrhnout účast na bar-

manském kurzu, tak mě velmi zaujala svým, mě velmi blízkým, svérázným humorem.

Vzhledem k tomu, že jsem zrovna nastupovala do nové práce, kde by se mi tento kurz velmi hodil, svou účast jsem příliš nezvažovala. Kurz se konal v týdnu kombinované výuky. Takže místo toho, abych si užila zasloužený volný týden po pilném studování na

vysoké škole, jsem každý den vstávala kolem šesté hodiny, abych se zhruba na osmou hodinu dostala použitelná do školy.

Vstávání bylo vážně nadlidským úkolem, ale každým dnem se mi vstávalo lépe a lépe, vzhledem k tomu, že jsem se těšila na nové poznatky, které mi tento kurz přinese. První den nás čekalo seznámení se s ostatními kolegy a hlavně uvítání od našich lektorů. Bylo nás pouhých devět kousků, což bylo pro výuku a praxi skvělé. Dostali jsme do rukou originální skriptu a pár stránek zhruba sedmdesáti koktejlů, které bychom se při měli do konce kurzu naučit.

Jak vypadal začátek? Tak pokud si dobře pamatuji, začali jsme historií barmanství jako celku. Přednášet nám začal Daniel Prokeš (bývalý návštěvník VŠH a v neposlední řadě velmi úspěšný barman), který si zcela záhadným způsobem ukládá do hlavy všechno, co slyší nebo co si přečte. Z čehož posléze vyplývá, že je takovou chodící encyklopedií, jak byl

nazván svým kolegou Martinem Bláhou (absolventem VŠH a managerem baru Popocafepetl). Bylo opravdu fascinující poznat tyto skvělé lidi, kteří se barmanstvím naplno zabývají a snaží se mu dělat i nadále dobré jméno. Svou práci nezanedbávají a stále se něco nového učí, i když v případě některých to vypadá, že se snad už není co učit.

Laik si opravdu nedokáže představit, co všechno v sobě barmanství ukrývá. Mnoho z nás, třeba já před tímto

niků. S každým z nich byste se jako barmani měli dokázat bavit o něčem jiném a zároveň si dávat pozor na určitá nevhodná témata k diskuzi, aby se vám při výměně názorů například něco nestalo.

Během následujících pěti dní jsme se naučili to nejzákladnější z historie, výroby, přípravy nápojů a podobných věcí. Naučili jsme se zhruba, jak by měla vypadat příprava baru, o co by se měl barman starat a jak by měl či neměl pracovat. Když se tyto

Laik si opravdu nedokáže představit, co všechno v sobě barmanství ukrývá.

“

kurzem, jsme nad tím moc nepřemýšleli. Šli jsme do baru, tak nám něco nalili, namíchali a podobně a dál už jsme neřešili, co se za touto velmi náročnou prací skrývá. Barman musí být nejen fyzicky zdatný, ale musí být zároveň i takovým psychologem. Do podniků vám chodí spousta od sebe velmi odlišných zákaz-

věcí dozvíte, tak vám bohužel dojde, že většina lidí co se zabývá barmanstvím, tato kritéria ani zčásti nesplňuje. Zkuste proto rozšířit řady lidí, kteří o tomto řemeslu alespoň něco málo vědí, a přihlaste se do nadcházejícího kurzu. Znalosti se vám budou hodit i pro život, to vám garantuji.

Kateřina Horná

УКРАИНСКАЯ КУХНЯ

DALI JSTE NÁM MOŽNOST ZAČÍT NANОВО

Naděje je to, co nás drží při životě, co nás postrkává dál. Nekonečné sny. Ne vždy je život takový, jaký si ho přejeme, a tak se pořád snažíme a doufáme v lepší zítřek. Vše začíná v minulosti, pokračuje v přítomnosti a končí v budoucnosti.

Člověk nechce jen existovat, ale chce žít. Na jednom místě se toho štěstí moc nenakupí, a proto je někdy třeba se vydat za tisíce hor a řek.

Krásné je narodit se a najít štěstí v náručí své mateřské země, ale jak víme, ne vždy tomu tak je. Konec jednoho neznámá konec všeho, a proto jsme tady, v zemi, kde nám bylo umožněno začít nanovo.

První cesty zaměřené do Čech byly pracovní, postupem času studijní. Život v této celkem klidné zemi není zase až tak klidný a snadný. Země není přímořská a poměrně se uzavřela do sebe, což zabraňuje integraci jiných kultur.

Život asijský se přeci jen dost liší od evropského a je tedy třeba pochopení a pomoci. Jinak se komunity uzavírají do sebe. Proč jim tedy nedat šanci a nechat je, aby se lidé seznámili se vším novým, co sebou přivezli a ne aby je apriori odvrhovali a mysleli si, že cizinci sem přijeli okrást jejich zemi. Ti sem přijeli za novými

výzvami a přivezli si s sebou nové znalosti, nové pohledy na život a nové způsoby života.

A srovnáme-li dobu, kdy poprvé přijeli Vietnamci do Čech, musíme říct, že i když tehdy byli lidé více izolováni od světa, přesto se cizincům dostávalo vřelejšího přijetí, než teď. Vietnamci se postupem času díky své pracovitosti a vytrvalosti vypracovali ze stánků do betonových obchodů, starší auta vyměnili za novější a dětem a svým rodinám mohli poskytnout lepší životy. To by bylo v pořádku, ale bohužel v médiích se později čím dál častěji objevovaly nesmyslné informace, které v lidech probouzevaly nesympatie k naší komunitě. I když se naši zástupci neustále snaží změnit pohled na vietnamskou komunitu, lidé po tolika letech mají informace z médií natolik vsugerovány, že nejsou ochotni přijímat to, co se jim druhý snaží ukázat. Česká povaha je někdy drsná, jak se o tom píše v básni Romance o Karlu IV.: „**český lid má duši zvláštní ... trochu drsná zdá se, však kvete po svém, v osobitě krásné**“. Drsná na povrch, ale dobrá uvnitř. Jak krásné by bylo, kdyby se český národ více otevřel, více přijímal okolí a podělil se o svoji krásnou zemi.

My-linh-Thai

Украина, бывшая житница Российской империи. Страна, в которой смешались языки и обычаи более 100 национальностей. Страна, в которой мирно сосуществуют украинцы и русские, греки и евреи, болгары и белорусы, грузины и армяне...

Украинская кухня – восточнославянская кухня, в её основу вошли кулинарные традиции, сложившиеся в каждом из регионов Украины. Несмотря на это, кулинарные рецепты примерно одинаковы во всех регионах страны. Украинская кухня восприняла некоторые приемы французской кухни, что значительно роднит ее с прочими западнославянскими

кухнями. В меньшей мере были восприняты традиции немецкой кухни, что отличает украинскую кухню. Во время татаро-монгольского ига украинская кухня приобрела жареные блюда из рубленого мяса.

В украинской кухне готовят блюда из мяса говядины, сельскохозяйственной птицы – жареные и тушёные. Вкусны и полезны комбинированные блюда из мяса и овощей: говядина с овощами, грибами, домашняя колбаса с луком, свекла с начинкой из риса, яблок и творога. Традиционно много в украинской кухне быстрых и вкусных блюд из яиц.

Богат украинский стол фруктами, ягодами, сладки-

ми блюдами и напитками, для приготовления которых используют сливы, яблоки, груши, абрикосы, вишни, клубнику. С давних времён на Украине готовят разнообразные квасы, узвары. Из пряностей и приправ в национальной кухне используют лук, чеснок, укроп, тмин, мяту, чабер, красный перец, чёрный перец, корицу, а также уксус.

Отличная черта украинской кухни – комбинированная тепловая обработка продуктов: сырой продукт сперва слегка обжаривают, а потом пассируют и только после этого все его варят, запекают или тушат.

Hryhoriy Kryvshych

Cesty po Spojených státech

Celou střední školu jsem věděla, že bych chtěla cestovat. Snila jsem o velkých dobrodružstvích a poznávání jiných kultur. A tak když se blížila maturita, přemýšlela jsem, co dál, jakým směrem bych se měla dát. Na vysokou školu jsem nechtěla, alespoň zatím ne. Rozhodla jsem se, že se zkrátka „někam“ vydám. Okamžitě mě napadla Austrálie, ale když jsem zjistila, jak je cesta a pobyt tam finančně

náročná, rozmyslela jsem si to a začala hledat jinou alternativu. Zaslala jsem do zprostředkovatelské agentury zjistit si všechny možnosti. Ovšem tam mi téměř každý můj nápad rozmluvili, ale nakonec přišli s nabídkou cesty do Ameriky. Byla jsem nadšená a nakonec tam zůstala téměř dva roky.

První 3 dny jsem strávila v New Yorku, kde jsme měli, jako budoucí au-pair školení. Z těchto prvních dnů v Ame-

rice jsem neměla skoro nic, a proto jsem se do New Yorku o rok později vrátila ještě jednou. Projela jsem klasická místa jako Manhattan, Brooklyn Bridge, Broadway, zašla jsem se podívat i na pozůstatky „dvojčat“ a také na Sochu Svobody. Než turista naskočí do vyhlídkového autobusu, je dobré si rozmyslet, s kým se rozhodne jet. Prodejci lístků jsou tam mraky a někdy se může vyplatit trošku si vybrat.

Mým dalším zjištěním bylo, jací jsou tamější taxikáři vtipálci. Jeden večer jsme se rozhodli, že se pojedeme podívat na vyhlášenou New Yorkskou diskotéku zvanou Limelight, která byla situovaná v prostorách novogotického kostela. Taxikář vesele souhlasil a dost ochotně nás na místo odvezl. Vtipálek taxikář nás šokované vykopl před vyhlášenou diskotékou a pěkně rychle si to odfrčel pryč. K našemu překvapení nás

u diskotéky nečekala dlouhá fronta s ochrankou před vchodem tolik známá ze všech amerických filmů, ale jeden bezdomovec a opuštěný kostel. Od pobaveného prodáváče ze sousední večerky jsme se dozvěděli, že diskotéka je pár měsíců zavřená, to byla jízda. New York je ve své podstatě úžasné město, ale nechápu, proč ho mnozí vnímají za výjimečné. Jejich vyhánění pytle s odpady před domy bez popelnic asi nikdy nepochopím.

Po prvních 3 dnech v NY jsem se přesunula do města, které mělo být v dalších měsí-

MŮJ ERASMOVÝ POBYT V ŘECKU

Od kamarádky jsem se dozvěděla o možnosti vycestovat do zahraničí přes naši školu za práci. Chtěla jsem zkusit jaké to je pracovat mimo domov, poznat nové lidi a získat zkušenosti a vidina slunce, moře a pláží byla neodolatelná! Vybrala jsem si tříhvězdičkový hotel Lymberia rodinného typu na ostrově Rhodos. Odjízďela jsem s dalšími sedmi lidmi z naší školy. Přivítání bylo normální, nijak zvláštní. Recepční nás posadila v hotelové hale s tím, že máme počkat na šéfa, který přijde a řekne nám co a jak. Po nějaké chvilce přišel, začal nám povídat o našich povinnostech, co bychom měli a neměli dělat, jak to bylo s pracovníky z minulých let, následně jsme dostali rozvrh našich pozicí a pracovní doby a šli jsme se ubytovat. Dvoulůžkové pokoje byly těsné, s vybaveny malou kuchyňkou, koupelnou a balkonem.

Každý z nás měl přidělené určité pracoviště – číšník, barman v lobby baru, barman v pool baru nebo kuchař. Já jsem po celou dobu pracovala v hotelové restauraci. Pracovní doba byla 8 hodin denně 6 dní v týdnu. Někdo pracoval v kuse, jiný měl pracovní dobu rozvrženou do částí a během našeho pobytu jsme se mohli vyměnit po vzájemné dohodě a svolení šéfa. Na každém pracovišti pracovali také řečtí zaměstnanci,

se kterými to ne vždy bylo jednoduché. Anglicky moc nemluvili, kromě majitelů hotelu a asi dvou zaměstnanců, ale časem jsme si vytvořili náš vlastní jazyk. První a hlavní znak každého Řeka je to, že stále na sebe i na nás řvali, aniž bychom vždy znali důvod. Jejich hlasité vyměňování názorů dokáže člověka pěkně naštvat, navíc když si neberou servitky a začnou svoje problémy probírat na veřejnosti před hosty. V hotelu jsem nepochopila, že i po těch letech co je v provozu, nebyl zavedený nějaký plně fungující systém. Postupem času jsme si vytvořili vlastní a myslím, že nám to šlo.

Bohužel v hlavní sezóně došlo k velkému přebukování hotelu a restaurace neměla kapacitu pro tolik hostů. V podstatě organizace hotelu nebyla po všech stránkách zrovna nejlepší.

Za celou dobu jsme se nesetkali s nějakým závažným problémem. Jen jsme byli obviněni, že krademe příbory a nádobí, což nám přišlo úsměvné. V jednom měsíci nám dokonce bylo každému, kdo pracoval v restauraci, strženo několik eur z výplaty za rozbitý inventář. S našimi spolupracovníky jsme se sice hodně sblížili, ale stále tam byla velmi silná řecká soudržnost, která nás nutila být ostražitými. Zrovna o čistě týmové spolupráci se hovořit nedalo.

Na druhou stranu si nemůžu jen stěžovat, horší chvíle střídaly ty příjemnější a zábavnější, ať už v práci nebo mimo pracovní dobu. Sešli jsme se i v dobrém složení, což mnohým z nás velmi pomohlo. Na ostrově bylo mnoho možností jak využít volný čas. Od velkého množství barů, různých klubů a restaurací, přes krásné pláže, památky, nakupování až k vodním sportům... každý si něco najde. A myslím si, že nudou se zrovna nikdo neunávil. V polovině září jsme

se vraceli domů, někteří zde zůstali o něco déle, loučení se neobešlo bez nějakých slziček, ať už z radosti nebo smutku.

Pracovat v tom vedru nabylo zrovna jednoduché, ale člověk si rychle zvykne a naučí se s tím nějakým způsobem žít. Také doporučuji obrnit se velkou dávkou trpělivosti, nějakými přípravky proti komárům do zasučky, pohodlnou a odolnou obuví, klidně i počítačem. S bezpečností jsme žádné problémy neměli.

Ve výsledku jsem spokojená s touto praxí, získala jsem mnoho zkušeností, které jistě mohu uplatnit v mém budoucím životě, poznala jsem jinou kulturu, mentalitu místních lidí, také rozmanitost turistů z různých zemí světa byla velkým přínosem, finanční ohodnocení bylo také uspokojivé a ubytovací i stravovací podmínky byly dobré. Pokud uvažujete o typu tohoto pobytu a máte rádi moře a slunce, neváhejte, nic tím neztratíte, jen získáte.

Beata Matulová

cích mým útočištěm, Atlanta. Město, s více než 5 miliony obyvateli a od roku 1886 město Coca Coly, mě uchvátilo. Obydli, kde jsem měla žít, vypadalo jako z románu Jih proti Severu a já se cítila jak Scarlett O'Hara. Ale počáteční nadšení mi vydrželo zhruba 2 měsíce, kdy se mi jihoamerický styl začal okoukávat a trochu mě nudit. V tuto dobu se mi ani Američani samotní neukázali v tom nejlepším světle a já se musela rozhodnout, co bude dál. Jet domů? Nebo se situaci postavit čelem? Rozhodla jsem se zůstat. Nebylo

to jednoduché a stálo mě to obrovské úsilí a hodně práce, ale nakonec jsem se dokázala postavit na vlastní nohy. Bez pomoci mých českých kamarádů by to ale nešlo. Po nějakém čase se mi nakonec i podařilo začít cestovat. Navštívila jsem sousední Karolínu, Lake Tahoe, Washington DC, floridské Orlando a dokonce jsem se dostala i na Havaii, kde jsem projela 3 ostrovy. Maui, Big Island a Oahu, kde leží hlavní město Havaje Honolulu. Strávila jsem tam 3 krásné týdny. Jedna věc mě tam zklamala. Havaii jsem si představovala

jako exotické a trochu ještě civilizací nedotčené místo, kde si budu pochutnávat na výborných mořských plodech, rybách a Hawajských specialitách. Havaii se ale bohužel hodně přizpůsobila americkému trendu fastfoodu a supermarketu a dalších šileností. Taco Bell a Walmart tam pro místní je samozřejmostí a pro mě překvapení.

Bohužel se mi už nepodařilo projet západní pobřeží, proto doufám, že se mi někdy poštěstí opět se tam vydat a nasbírat nové zážitky.

Tereza Dobešová

Studijní cesta do Mexika

Už druhý výmenný pobyt se zahraničními studenty se uskutečnil v Mexiku. Čtyři studentky naší Vysoké hotelové školy letěly do Mexika na 4měsíční studijní pobyt a na oplátku přiletěli tři mexičtí studenti na naši školu. Za VŠH se studia zúčastnily Lea Doktorová, Marie Princlová, Kristýna Smetanová a Petra Vitáková.

Škola ITAB, na kterou jsme nastupovaly, nabízí 3 obory probíhající v kvartálech, každý v délce čtyř měsíců, přičemž každý měsíc je jeden celý týden zkouškový a to jak po teoretické, tak praktické stránce. V Mexiku nemají letní prázdniny jako u nás a studium běží nepřetržitě, proto

je po každém kvartály týden volna. Denní výuka se dělí na tři bloky – ranní, odpolední a večerní studium. Ranní výuka probíhala od 7:00 do 11:00, odpolední od 12:00 do 16:00 a večerní od 18:00 do 22:00 hodin. Tento systém vyučování umožňuje studentům při studiu pracovat nebo si nahrazovat hodiny, na kterých studenti chyběli.

Jako zahraničním studentkám nám bylo umožněno studovat s ostatními studenty v ranních hodinách a zároveň jsme k tomu měly individuální hodiny mexické kuchyně a hodiny španělštiny v odpoledních hodinách. Náš celodenní rozvrh vypadal takto – od 7:00 hodin ráno jsme měly předměty: Bar a koktejly, Eti-

keta a stolování a Administrativa, od 11:00 do 12:00 hod jsme měly volno a pak začínala hodina mexické kuchyně, která končila ve 13:45.

Pauza trvala do 14:30 a pak začínala poslední hodina španělštiny až 16:00 hodin. Rozvrh pro nás byl sestaven tak, abychom se co nejvíce zapojily do studijního programu a získaly co nejvíce zkušeností.

Na škole jsme byly velmi mile přijaty. I přes veškeré naše obavy se o nás všichni velmi pěkně starali. Hned první den při příjezdu do Mexika jsme dostaly zimní bundy, jelikož nikdo nepočítal s tak velkým ochlazením (3 °C), které bylo velmi neobvyklé pro dané období (stan-

dardně kolem 20 °C). Byla to pozornost od vedení školy. Všichni studenti se k nám chovali srdečně, byli zvědaví na nové informace, zejména o naší zemi, škole, Evropě.

První měsíc pobytu jsme se na škole ještě „rozkoukávaly“, poznávaly spolužáky, jejich zvyky, celé naše okolí. Brzy jsme začaly plně fungovat za podpory všech pedagogů, spolužáků a kamarádů. Kantoři i spolužáci na nás brali ohledy, takže pokud jsme něčemu nerozuměly, snažili se nám vše vysvětlit, poradit. Byly jsme plně zapojovány do veškerého studijního programu, školních akcí, slavností i soutěží.

Mexičané jsou velmi veselým a temperamentním náro-

dem, slaví stále, skoro vše a nejlépe každý den, maximálně obden. Všichni se nám snažili pobyt co nejvíce zpříjemnit a odnést si co nejvíce zkušeností. Věnovali se nám v době svého volna, brali nás na návštěvu do svých rodin, na svá oblíbená místa, abychom poznaly jejich zvyky a jejich každodenní život.

Studijní pobyt v Mexiku utekl velmi rychle a zkušenosti, které jsme si odnesly, jsou k nezaplacení. Výmenné studijní pobyty bych doporučila všem. Každý si tak získá náhled na jinou kulturu a začne si pak více vážit všeho, co má.

**Za zúčastněné studentky
Petra Vitáková**

O l'ud'och, ktorých som stretla v Mexiku

Takmer každý pozná ten krásny pocit, keď sa ocitne na novom mieste, v neznámej krajine. Nové prostredie, noví ľudia, odlišné kultúry či mravy.

Počas letného semestra som mala možnosť zúčastniť sa výmenného pobytu v Mexiku s ďalšími tromi spolužiačkami z vyššieho ročníka vďaka dohode uzatvorenej medzi školou ITAB v mexickom Monterrey a Vysokou školou hotelovou v Prahe. I keď naša cesta plnila v prvom rade študijný účel, mali sme ku koncu nášho pobytu príležitosť objavovať aj väčšiu časť tejto nádhornej krajiny. Ja som sa rozhodla na záver môjho pobytu vycestovať na juh Mexika a do oblasti Chiapas. Bol to neuveriteľný zážitok.

Na cestovanie po Mexiku potrebujete odvahu

Cestovanie v dopravných prostriedkoch vyžaduje veľké odhodlanie. Mexičania totiž nedodržiavajú zákony striktné tak, ako my, Európania. Skontrolujte si preto vodiča, či nedrží náhodou v ruke plechovku od Tecate Light (mexické pivo, ktoré sa na

našmu zďaleka nepodobá), alebo nebudaj niečo nebezpečnejšie – tequilu. Občas ho dôrazne upozorníte, že červená na semafore naozaj znamená stop, a nie pridaj. Autobusy sú plné obchodníkov – predavačov, ktorí Vám budú ponúkať rôzne suveníry. Buď vystúpite na najbližšej zastávke, alebo si pre pokojné docestovanie radšej niečo kúpite. Vo vašom cestovaní vám určite pomôžu nízkonákladové letecké spoločnosti, vďaka ktorým sa dostanete do všetkých známych destinácií.

Kto sa bojí, nech nejde do džungle

Krásny Karibik, študentská Guadalajara, rušné hlavné mesto Ciudad de México sú známe destinácie a veľakrát i sen nejedného študenta. No čo tak navštíviť menej známe miesta, ako Selva Lacandona, Lacanjá, San Cristóbal de las Casas? Sú to miesta, kde priamo preniknete do života pôvodných obyvateľov, ich zvykov, kultúry a možno i vďaka tomu pochopíte samotných Mexičanov. Najdôležitejšie je dostať sa letecky do Tuxtla Gutiérrez

a radšej si rezervovať i ubytovanie na prvú noc (nie je to však povinnosť, veď odvážnym šťastie praje). Hneď v taxíku z letiska do mesta určite získate množstvo kontaktov na delegátov, ktorí Vám navrhnu rôzne túry do okolitých miest. Ja som mala šťastie, že som stretla pána, ktorý pred časom založil cestovnú kanceláriu, ktorá ponúkala návštevy menej známych lokalít. A tak som už na druhý deň spoznala malebné mestečko San Cristóbal de las Casas. Nájdete tu množstvo cenovo dostupných výrobkov z kože, šperky z kávových zŕn a plodov z džungle. Výhodou tejto cestovnej kancelárie bolo, že ste si sami mohli zvoliť itinerár. A tak som sa sama ocitla uprostred džungle Lacanjá s miestnym sprievodcom, ktorá bola od civilizácie vzdialená na kilometre. Vypočula som si príbehy o prežívaní v prírode, spoznala účinky kakaovníka, rastlín, z ktorých sa vyrábajú prírodné žuvačky alebo domáce lieky proti hadiemu jedu, bolesti zubov i rakovine. Exotické plody ako guayava či mango, tam rastú na každom kroku, voľne lietajú papagáje

Guacamayas a v okolí natrafíte na menej známe ruiny majských pyramíd. A čo je na tom to najlepšie? Cítite sa ako v raji. Počujete len spievanie vtákov, potoky pretekajúce hojným porastom paliem a exotických stromov matalos.

Ľudia a ich prístup k životu

Je to národ plný extrémov. Na uliciach sa neubránite pohľadom chudobných ľudí, ktorí prosia o almužnu, v džungli stretnete obyvateľov, ktorí v meste neboli nikdy v živote. No keď sa ocitnete v dome ľudí z vysokej kasty, cítite sa ako v inom svete. Všetkých týchto ľudí, či sú chudobní alebo bohatí spája jedna vlastnosť, ktorá je typická pre celý národ. Je to dobrosrdečnosť, energia a radosť zo života.

Tešiť sa s malíčkostí a žiť život naplno. To je heslo Mexičanov. Chvilka s nimi vás naplní energiou a ani sa nenazdáte, vaše negatívne názory sa menia na pozitívne a vy sa prichytíte, ako sa celý deň smejete. Nie nadarmo sa hovorí, že v žilách latinskoamerických ľudí koluje naozaj horúca krv. Stačí, keď si vypo-

čujete živú kapelu mariachis. Hudobníci Vás postavia na nohy a pustíte sa do tanca, i keď sami kroky nepoznáte. Ale na to si časom zvyknete. Veď v Mexiku tancuje úplne každý.

Svet je naozaj malý

Vďaka cestovaniu po tejto krajine stretnete veľa zaujímavých ľudí. Najznámejšiu mexickú flautistku, profesora z kanadskej univerzity skúmajúceho archeologické nálezy v Mexiku a taktiež pána, ktorý v Prahe založil jednu z prvých mexických reštaurácií.

Kto nezažije, neuverí. A preto cestujte. Čo najmenej nákladne, skromne, s veľkou chuťou a energiou a jedným menším batohom a pevnými topánkami. Vaše nohy vás ponesú za hranice vašich možností. Spoznáte Mexiko inak, ako sa píše v bulvárnych časopisoch o krajine fazuliek, tequily a drogových kartelov. A nezabudnite: „*The world is a book, and those who do not travel read only a page.*“ – Saint Augustine.

**Lea Doktorová,
3. ročník VŠH v Prahe**

Budou z nás průmysloví hlupáci?

Zejména v podnikatelském prostředí se vedou diskuse o tom, jak to udělat, abychom byli opět národem, který se může svou vzdělaností nejen chlubit, ale také z ní ekonomicky těžit. Aby vzdělanost našich lidí opět rostla, především v technických oborech. Ačkoli tahounem ekonomiky a relativního dosavadního blahobytu

je stále průmysl a export, částečně vývoz know how, průmysl si oprávněně stýská – potřebuje odborníky: řemeslníky, šikovné dělníky, znalé mistry, chytré organizátory, řídící pracovníky na úrovni světa vzdělané nikoli pouze manažersky, ale v oboru. Potřebuje lidi, kteří si vědí rady, potřebuje praktiky i vizionáře. Hlad

je po tvořivých, specializovaných a nadšených, kteří jsou schopni z teorie a praxe vytvářet nové hodnoty, na nichž může stavět každá firma i státní instituce. Čím zaujmout malé děti, středěškoláky, vysokoškoláky, jak je motivovat? Jak navrátit prestiž učebním oborům, jak opět pozlatit české ruce a řemeslu dát zlaté dno?

Jak ukázat že ztráta času je nemyslet?

Nad těmito otázkami se diskutovalo 25. dubna v Praze na mezinárodní konferenci Proměny Evropy 2012 a také 24. dubna na tiskové konferenci na Novotného lávce. Pod záštitou Rady kvality ČR se na jejím programu podílela řada renomovaných osobností v čele s prof. Ing. Milanem Zeleným, M.S., Ph.D., profesorem Fordham Univerzity v USA, doc. Ing. Jiřím Ciencialou, CSc., rektorem Vysoké školy podnikání

Krbcovou, ředitelkou divize personalistika ČEZ, a.s. Odborné fórum se zaměřilo na souvislosti potřeb podnikání a vzdělávání včetně hledání nejučinnějšího dialogu mezi oběma světy.

Hovořilo se o možnostech evropského trhu práce, vzdělávání a podnikání, podnikových a podnikatelských univerzitách, nových formách univerzitní, podnikové a regionální spolupráce a krizi eurozóny a jejím vlivu na průmysl a školství. Organizátoři konference se shodli

Každým dobrým nápadem je třeba obtěžovat naše politiky, poslance, představitele škol a management firem.

v Ostravě, doc. Ing. Václavem Vinšem, CSc., rektorem Vysoké školy hotelové v Praze 8, Ing. Zbyňkem Frolíkem, jednatelem společnosti Linet spol. s r.o. nebo Ing. Hanou

na tom, že je třeba každým dobrým nápadem obtěžovat naše politiky, poslance, ministry, představitele škol a vlastníky a management firem. (r)

Výstava k výročí atentátu na Heydricha

Květen není jen lásky čas, ale je i čas vzpomínání na staré časy. A i tento rok je na co zavzpomínat. Tento rok je zvláštní hned v několika věcech. Sokol slaví 150 let od založení a hned se připravují, už od minulého roku, skladby na XV. všesokolský slet, který se bude konat v Praze v Synot Tip aréně. Ale to není, o čem bych chtěl psát. I když v mém okolí je v Sokole každý druhý, málo kdo z nich si vybaví, co tato tělocvičná jednota udělala během druhé světové války, kdy byla česká zem pod nadvládou hákového kříže. Asi největší akce, kde se podílel Sokol, je v mých očích „atentát na zastupujícího říšského protektora, generála státní policie SS-obergruppenführera Reinharda Heydricha, od kterého uplyne 27. května 2012 už celých 70 let. Proto pod záštitou středočeského muzea v Brandýse nad Labem se propůjčuje výstava s názvem „Někomu

život, někomu smrt“ o celém atentátu od doby, kdy se vojáci připravovali v Anglii až po vyhlazení Lidic a Ležáků.

A jak že se to tehdy stalo? – Vlastní atentát provedli dne 27. 5. v 10:31 dva českoslovenští parašutisté Josef Gabčík a Jan Kubiš. Vše se seběhlo v zatáčce pod vychovatelnou v Holešovičkách. Heydrich vyjžděl se zpožděním ze svého zámečku v Panenských Břežanech. Jeho řidič Klein to mastil o sto šest, aby protektor stihl včas letadlo, které ho mělo zbavit problémů s českou zemí. To už nikdy neviděl. Když projížděl osudovou zatáčkou, do cesty jejích Mercedesu s poznávací značkou SS-3 se vrtil chlapík s balonákem v ruce, který hned odhodil a v rukou měl samopal Stengun, ve kterém se zasekla nábojnice v komoře. To už v tu dobu Kubiš odjíždí bombu a vhadzuje ji na stupátko. Při výbuchu zraní

střepina jeho i Heydricha. Tento kousek se pak stal pro něj i osudným. Zanesl do těla tolik nečistot, že se to nepodařilo ani těm nejlepším doktorům z těla dostat.

První výstava již proběhla v minulém roce v Brandýse. Poté se přesunula na pár hodin do blízkých Nehvizd, kde měl být proveden symbolický seskok parašutistů, kteří zde spadli v noci z 28. na 29. prosince 1941. Bohužel, jak už jste měli možnost se z různých médií dozvědět, kvůli špatnému počasí se neskákalo.

Výstava cestovala po celé republice a ke konci května by měla zakotvit v Praze na Vítkově. Nicméně pokud zrovna nebudete mít čas si tam zajít, nezužtejte. Není to jediná akce, která k tomuto vztahuje. Asi nejzáživnější vzpomínka bude probíhat 26. a 27. května v Thomayerových sadech, kde bude k vidění armádní přehlídka, pro-

mítání dokumentů a hlavně rekonstrukce atentátu. Proto se přijďte podívat a zjistit,

jak to doopravdy bylo, když se tvořily české dějiny.

Tomáš Kalina

Glosa: Ahoj!

Při zdravení si vybíráme z řady různých formulací, a to v závislosti na denní době, na společenském vztahu k osobě, kterou zdravíme, na odstinu důvěrnosti nebo oficiálnosti, který chceme pozdravem vyjádřit, na věkovém rozdílu, který je mezi námi a osobou zdravěnou. Zastavme se alespoň na chvíli u velmi frekventovaných pozdravů. Jistě nám dáte za pravdu, že i v prostorách naší Vysoké školy hotelové je slyšete velmi často.

Kdybychom udělali průzkum frekvence našich pozdravů, bezesporu by zvítězil pozdrav AHOJ! Ahoj říkáme ráno (místo Dobrý den či Dobré jitro), během dne, večer (místo Na shledanou nebo i Dobrou noc). Ahoj nás pronásleduje doma, v zaměstnání, ve škole, na ulici, zkrátka téměř na každém kroku. Už dávno totiž neplatí to, co je uvedeno v některých příručkách, že ahoj je pozdrav zvláště mezi mládeží. Ahoj říkají dnes děti, žáci, studenti, ale i lidé střední, starší, ba i dokonce nejstarší generace.

Jak se k nám tento výraz dostal? Pozdrav ahoj byl převzat z anglického volání námořníků na posádky míjejících se lodí nebo při příjezdu námořní lodi k přístavu – A-hoy! Díky své hláskové zřetelnosti a moudrosti se stal mezinárodním pozdravem všech námořníků, lodníků a vodáků. U nás zdomácněl ve 30. letech minulého století, a to nejdříve v tramské mluvě. Potom pronikl do řeči mládeže, ale puristé naší mateřštiny ho považovali za výraz slangový. Jeho stylistické zabarvení se však už dávno nepocituje.

Na druhém místě je především mezi studenty a přáteli pozdrav Čao, či Čau! Je to italská zkrácenina z výrazu sclavo, tj. „otrok, služebník“.

Tak tedy ahoj!

PhDr. Alena Polívková, CSc.

Letos dostal ROMAN PAULUS (37) jako jeden ze dvou Čechů poprvé v naší historii ocenění od Michelského průvodce. Je ženatý a je otcem dvou dětí.

Jaké byly vaše první pocity, když jste se dozvěděl, že jste obdržel Michelskou hvězdu?

Určitě velmi pozitivní. Nevnímám ocenění jako ocenění pouze mé osoby, ale celého týmu kuchařů a číšníků a všech, kteří nás v hotelu podporují.

Jak pohlížíte na české stravování v současnosti? Máme co dohánět oproti jiným zemím?

Stravování v Čechách se za poslední léta podstatně zlepšilo. Je to především lepší osvětou. Je pravda, že součas-

ná ekonomická situace tlačí na výrobce vyrábět draže a kvalitnější nebo naopak levnější a z méně kvalitních surovin. I přesto je Praha gastronomicky na vyšší úrovni než Vídeň.

Myslíte si, že v našich školách je dobrá příprava do kuchařského světa? A jak to bylo s vaším studiem?

Chodil jsem do školy v Praze, ale velmi mi dala moje první práce v Rakousku, kde jsem pracoval v hotelu Gasthof Post Lech. Víte, škola není to, co připraví kuchaře na práci v kuchyni. Důležitá je především praxe. Z tohoto pohledu si myslím, že žáci tráví zbytečně mnoho času ve škole na úkor praxe.

To, že budete kuchařem, jste věděl již odmala?

Ano, dá se říct, že věděl. Jako malý jsem dostal knihu

Rozhovor se šéfkuchařem hotelu Radisson Blu Alcron Praha

ROMAN PAULUS: ŽÁCI TRÁVÍ ZBYTEČNĚ MNOHO ČASU VE ŠKOLE NA ÚKOR PRAXE

od pana Trejbalu, kuchaře, který za první republiky pracoval jako mnozí ve Francii. Jeho poutavé příběhy mě tak inspirovaly, že jsem se rozhodl být kuchařem. Můžu říci, že jsem svého rozhodnutí nikdy nelitoval.

Začínal jste v Rakousku, poté jste vařil ve vyhlášeném londýnském hotelu Savoy, strávil jste také půl rok na zaoceánské lodi Queen Elisabeth II. a dále také ve vídeňském hotelu Hilton. Co pro vás znamenaly a jaký přínos měly pracovní cesty do zahraničí?

Cestování byl také jeden z důvodů, proč se stát kuchařem. Dobře najíst se chtějí lidé všude. Každá kuchyně je jiná a mě vždycky bavilo poznávat nové trendy a postupy. Vždycky jsem se snažil pracovat v lepších a lepších restauracích, a proto jsem teď v Alcronu.

Jak vypadá běžný den šéfkuchaře hotelu Alcron?

Ráno přicházím před devátou a nezřídka odcházím okolo desáté hodiny. Mou práci už není jen vařit, ale hlavně řídit oba týmy, ochutnávat a vymýšlet nové postupy a kombinace chutí.

Jaký je váš pracovní sen do budoucna?

Především bych si přál, aby mě moje práce bavila tak jako doposud. To je můj největší sen.

Co speciálního máte připravené na Prague Food Festival 2012?

Budeme připravovat konfitovaný vepřový bůček, sépiový salát s kvěťákem a topinamburový krém.

Jste šéfkuchařem i doma?

Samozřejmě vařím i doma. Mám rád rizoto. Je to jednoduché jídlo, ke kterému stačí správný poměr 5 ingrediencí a je vynikající.

Děkuji za rozhovor. Připravil Jiří Valeš

Překvalifikovanost, nedostatek praxe?

| DOPIS ČTENÁŘKY

Ráda bych reagovala na článek, který vyšel v čísle časopisu KREDIT 02/2011 a to s názvem „Uplatnění absolventů na trhu práce“. Potěšil mne, nicméně od doby, kdy jsem úspěšně zakončila Vysokou školu hotelovou, a v jejím průběhu absolvovala další studijní programy nad rámec klasické výuky, se mírně já i mí kolegyně potýkáme se stejnými úskalími na trhu práce, jako ostatní uchazeči o zaměstnání. V průběhu studií jsem pracovala v několika známých pražských hotelech, a to jak brigádně, tak na hlavní pracovní poměr. Bohužel musím

zkonstatovat, že po absolvování mně v jednom zmiňovaném hotelu nenabídl ani stáž, ani možnost stálého pracovního poměru. Důvod? Překvalifikovanost, nedostatek praxe. Bohužel se opět nyní ocitám na onom místě uchazeče o zaměstnání, během po pohovorech a nestihám se divit, co všechno si personalisté, manažeři, či zaměstnanci firem, hotelů dovolují. Výrok jednoho z TOP manažerů typu: „Myslíte si, že Vás Vysoká škola hotelová něco naučila?“ Vás jistě alespoň naštve, když neurazí. Záhy zjistíte, že vlastně v onom TOP managementu existuje člověk, který vystudoval stejnou školu, jako vy.

No potom narazíte na personalisty, kteří s Vámi komunikují, jako byste právě přistáli z jiné planety a dovolí si Vám dát docela rázným způsobem najevo, že praxe při vysoké škole či Vaše brigády je nezajímavá, že nejste vhodný uchazeč na tu či onu pozici z hlediska nedostatku pracovních zkušeností. **(Pozn. A to i v případě, že se hlásíte pouze na recepci).** Nebo se Vám stane, že se na tu či onu pozici dostane člověk, který je mladší, než vy, má nižší vzdělání či menší praxi a znalosti, než vy. Jakým způsobem? Posuďte sami. :o)

Divíte se? Já také a věřte mi, že pokud neztratíte alespoň chuť dále pracovat

v cestovním ruchu, tak zcela jistě budete hledat uplatnění kompletně mimo obor. A věřte nebo ne, mnoho mých přátel z této školy, kteří mají praxi velice zajímavou, buď hledá a hledá, nebo přechází z jednoho zaměstnání do druhého. No a v lepším případě našlo uplatnění zcela mimo obor, a to téměř na těch nejnižších pozicích, které si můžete představit. Taková to je realita absolventa v 21. století.

Velice Vám děkuji za pár minut strávených nad těmito řádky a přeji mnoho úspěchů v hledání zaměstnání v oboru, i mimo něj.

H. M.
(jméno autorky dopisu na její přání nezveřejňujeme)

TÉMA

Budoucnost knih

Potřebuje škola knihovnu?

ÚVAHA

Monika Procházková

Co by měla obsahovat vysokoškolská knihovna v roce 2012? Umi ještě studenti vyhledávat informace v knihách a jiných tiskovinách?

Současná generace studentů je (dalo by se říci) rozmaz-

lená všudypřítomným připojením k internetu, kde hledají všechny potřebné informace ke svým domácím úkolům, pracím a prezentacím. Z tohoto důvodu se domnívám, že například taková seminární práce je v mnohém studentovi usnadněna. Přístup k informacím je rychlý, snadný a pohodlný. Přináší to ale právě takové

problémy jako je jednoduché stahování již hotových prací, studenti nejsou schopni informace vyhledávat jiným způsobem než prostřednictvím internetu a navíc chodit do knihovny a zdlouhavě prolisťovat knihy není představa trávení volného času studentů, bohužel. Ovšem internetové informace bývají často nepřes-

né, zkreslené či bez uvedení zdroje. Často se setkávám nejen s informačními chybami, ale i s těmi gramatickými. Je tedy potřebná knihovna? Proč ji školy neustále obnovují či zakládají nové? Řekla bych, že je to způsob jak právě tento problém změnit. Jestli tento boj bude úspěšným, to záleží už jen na výchově a studentech samých.

Přežijí tištěné knihy naši generaci?

ANKETA

Jiří Valeš

Monika Procházková

V souvislosti s otevřením nové knihovny na naší škole nás napadlo zeptat se i našich kamarádů na jiných školách a ostatních známých, co si myslí o přechodu tištěných médií do elektronické podoby a jak vidí budoucnost novin a knih. Druhá otázka pak zněla: Čtete knihy, noviny nebo časopisy a jak často?

ROMAN, 22 let, student ekonomie

Budoucnost podle mě tkví v cenách iPadů nebo Kindlů. Cenově musí být samotný e-časopis levnější než fyzická podoba. Na druhou stranu nevýhoda je další drahá elektronika v ruce, taška nebo batohu, která může být ukradena nebo rozbita a to tou nejhorší, tedy vlastní vinou. Ztráta časopisu za 40 Kč není taková aféra.

Čtu knihy málo, tj. jednu měsíčně. Noviny denně, ale spíše ty internetové a neplatné. Časopis jednou týdně, pravidelně střídám 2–3 tituly.

Káťa, 23 let, studentka marketingu

Elektronické knihy vidím jako výborný nápad a věřím, že převážně mladší generace jí ocení. Pro klasické knihy se ale vždycky najde místo... mají své kouzlo a stará kniha s typickou vůní a krásnou vazbou se úplně nahradit nedá.

Čtu knihy i časopisy. Noviny samotné pouze na internetu a to každý den.

Aneta, 21 let, studentka médií

Koupit si noviny a číst si u snídaně je pro mě raritou. Noviny si nekupuji, ač mě to velmi mrzí, ale co si budeme namlouvat, elektronická média jsou bezplatná a především jsou „vždy při ruce“, samozřejmě ale na úkor kvality. Podlehla jsem pohodlnosti, ale když je čas, ráda se vracím k vůni novin.

Ano čtu. Konkrétně knihy a časopisy a dá se říct, že neustále. Ráda si počtu cestou do školy, do práce, večer před spaním. Je to pro mě velkým relaxem.

Tereza, 25 let, asistentka prodeje

Za přechod k elektronické podobě médií jsem ráda, protože pokud jde o noviny, zprávy jsou během dne aktualizované. To, co se ráno objeví v tištěných novinách, už ten den ani nemusí být pravda. Jako hlavní výhodu beru to, že je jednodušší procházet ty zprávy, které mě opravdu zajímají. Proto si myslím, že budoucnost novin není moc růžová. Na druhou stranu si zase nedovedu představit, že bych měla číst knihu v elektronické podobě. Už by to pro mě nebylo „ono“ a vím, že stejně to má mnoho z mých známých. Proto myslím, že knihy tu budou mít své místo vždy.

Knihy čtu v průměru tak dvě do měsíce. Noviny v tištěné podobě vůbec, v elektronické několikrát v průběhu dne a časopisy jen když je vidím někde ležet, někde

čekám a nemám co dělat, například v kadeřnictví.

Simona, 24 let, studentka práv

Přechod tištěných médií do elektronické podoby je nezastavitelnou součástí moderní doby. Nejen média se takto přesunula. Nemyslím si, že by se jednalo o trend, ale v mnoha směrech je tento způsob získávání informací jednodušší. Téměř každý z nás vlastní notebooky a v neposlední řadě iPady, kde máme veškeré své zdroje informací, moderní doba nám nabízí opravdu rozsáhlý virtuální svět (zábavnější než ten skutečný), takže by se dalo říci, že člověk je i možná více informován, co se kolem něj děje, protože spousta lidí by si noviny nekoupila. S takovýmto přesunem informací se dneska setkáme ve správě, lékařském prostředí nebo jsme si také mohli všimnout večerních zpráv v televizi, jak nám pouhým prstem ukazují zprávy ze světa i z domova. Každopádně tištěná podoba nikdy nevymizí ze světa, protože dát si sklenku dobrého vína při četbě knihy, která vás baví, je nesrovnatelný pocit v porovnání s tím, jak se hrbíme před monitorem našeho počítače. Do České republiky se pomalu dostává i moderní způsob četby „elektronické knihy“, se kterou nemám osobně zkušenost, ale myslím si, že to vůbec nemusí být špatné.

Časopisy čtu ráda, na knihy čas v poslední době moc nemám, ale nemyslím si, že by v budoucnu lidé odstraňo-

vali knihy ze svých knihoven. Přiznám se, že noviny nečtu a maximálně si je přečtu na cestě v autobuse, kde je rozdávají zdarma.

Jan, 21 let, student managementu cestovního ruchu

Věřím tomu, že tato myšlenka už našla mnoho odpůrců, ale já k nim určitě nepatřím. Je to věc, která spouště lidem ušetří čas, peníze a práci. Dokud si budu moct přečíst papírové noviny v kavárně nebo v elektronické podobě na telefonu, tak můj postoj bude vždy pozitivní. Jsem vždy rád, pokud mám možnost volby!

Z těchto tří možností se nejvíce věnuji novinám, které čtu každý den a každou chvíli kdykoliv mám čas. Jsou pro mě zdrojem nových, aktuálních a potřebných informací. Na druhém místě jsou časopisy, které se mi do rukou nedostávají tak často jako noviny, ale přeci jen častěji než knihy, to znamená přibližně jednou za dva týdny. Kupuji jen ty časopisy, které se zabývají pro mě zajímavým odvětvím. Pak jsou tu knihy, jistě velmi inspirativní, ale bohužel jsem k nim prozatím nenašel cestu, takže jsou v tomto žebříčku na třetím místě.

Jiří, 47 let, podnikatel

Má smysl zakládat knihovny na staré knihy, nové knihy se v budoucnu budou číst hlavně na tabletech.

Alena, 52 let, překladatelka

Domnívám se, že krásné knihy zde budou i nadále. Ne

všichni jsou příznivci moderních technologií, a četba na tabletu je jistě šikovná při cestování a práci, ale požitek kontaktu s knihou a její vazbou tam není. Určitě budou i nadále vycházet krásné knihy – reportáže s fotografiemi uměleckými, o přírodě, nebo knihy o umění s nádhernými reprodukcemi či historickými dokumenty. A na rozdíl od tabletů si v nich lze číst i při blackout. Takže i ty knihovny by se měly nadále budovat.

Jiří, 68 let, důchodce

Knihy a tím i knihovny mají svou nezastupitelnou kulturní a historickou hodnotu. Knihy mají také svou specifickou uměleckou hodnotu. Myslím, že i nadále, přes rozvoj moderních technologií nezaniknou. Určitě budou daleko ve větší míře v elektronické podobě. Domnívám se, že budou na ústupu tištěné noviny.

Světлана, 45 let, umělkyně

Nedokážu na to odpovědět, ale v zájmu lidstva doufám, že knihy zůstanou a nestane se z nich rarita.

Monika, 21 let, studentka

Knihy mám ráda. Mám ráda vůni papíru a fyzický kontakt s knihou. Pro mě je naprosto nesmyslná představa, že ležím na slunci a čtu si z tabletu a přitom nemůžu otáčet stránky. Miluji knihovny, jejich tiché prostředí a vůni. Z celého srdce doufám, že se nestaneme více roboty než lidmi a to platí i o knihách.

Dívka členkou klubu vojenské historie

Jako každý student píšící do tohoto časopisu, jsem si i já mohla vybrat téma sobě nejbližší, které by ale i vás čtenáře mohlo zajímat. Jakožto členka jednoho z klubů vojenské historie (KVH), jsem se nerozmýšlela moc dlouho. Tak tedy mé téma zní: „Jak jde dohromady vojenská historie a něžné pohlaví?“. Pojďme se na to nyní společně podívat.

KVH jsou spolky převážně mužských nadšenců, kteří se o historii válek zajímají nejen pasivně. Zkrátka si chtějí na vlastní kůži vyzkoušet podmínky panující v období nejrušnějších bitev (upozorňuji, že se nejedná jen o jedno určité období. Existují spolky zaměřené na bitvy napoleonské, první či druhou světovou válku), ať už je to kopání zákopů, držení pozic, dobovou kuchyni či samotný boj v počasi, které je pro dané období typické. Přespávání venku při -30 °C a jen v dobovém oblečení je naprostou rutinou.

Spousta akcí pořádána těmito lidmi je přístupná i pro veřejnost. Určitě znáte akce typu: „Bahna“, „Cihelna“ či „Bitva u Chlumce“. Většina z nich se koná pravidelně každý rok a vy se jako diváci můžete prostřednictvím již zmiňovaných klubů a jejich dobového vybavení, hudby, zbraní a uniforem, alespoň na

chvilu ocitnout např. na začátku 19. století v bitvě u Waterloo či v r. 1945 a být svědkem toho, jak americká armáda osvobozuje Plzeň.

Jak jsem se mezi těmito lidmi ocitla, jak snáším některé, ne úplně lehké, situace a co mě k tomu vlastně táhne jako ženu? No a vidíte, právě mi došlo, že jsem o tom ani vlastně nikdy moc nepřemýšlela. Už jako malá jsem milovala knížky – převážně ty odborné týkající se historie. Postupem času se můj zájem postupně zužoval na tři konkrétní období. Prvním obdobím byl středověk. Ze středověku to byla především Johanka z Arku a stoletá válka. Pak následovala další velmi slavná éra – Napoleonské války a nakonec to bylo to, co mě drží do dnes – 2. světová válka. A co mě z ní zajímá nejvíce? Uniformy, zbraně, vojenské jednotky a konkrétní váleční hrdinové.

Dnes je tomu již pět let, ale začátky byly samozřejmě poněkud složitější, a to jak finančně, fyzicky tak i psychicky. Ne jenom, že si každý musí pořídit příslušné uniformy, aby byl schopný jezdit za danou armádu na všechna období války, ale patří k tomu i zbraně, doplňky, spací potřeby, hodně znalostí, pokud si člověk nechce udělat ostudu a v neposlední řadě výborná fyzická. Samozřejmě, že kluci to mají těžší. Ženy se přímo

bojů buď vůbec nezúčastňovaly, a nebo byly někde stranou od hlavní bojové linie a jejich pracovní náplní byla spíše administrativa. Ale co si budeme povídat, při teplotě 0 °C a méně, není ani sezení za stolem v sukni a saku úplně pohodlné. Jediné, co vás v tu chvíli ochraňuje před sněhem či deštěm je celta nebo kabát, který vám ale stejně sahá jen po lýtko a dále následují pouze uzavřené polobotky. Co se týká zdraví, tak člověk ani po návratu z akce úplně nejásá. Jako holka to mám zase v tomto trochu těžší. Zima od nohou je téměř pořád a nastýdlé ledviny se okamžitě hlásí o slovo. O hygieně po třech dnech někde uprostřed přírody ani nemluvě.

Poprvé jsem se s tím vším setkala v roce 2009. Byla to tehdy moje první veřejná akce. Nesla název Bagration, konala se v Letovicích u Brna a jednalo se o rekonstrukci bitvy z r. 1944. Trvala necelé čtyři dny. Asi nikoho nepřekvapí, že celou dobu pršelo a my se krčili jen pod děravými plachtami a v bahně. Žádná sprcha, žádné toalety, spaní pod širým nebem a bez spacáků, jídlo pouze z konzerv a teplo bylo jen těm, kteří vypili alespoň půl láhve něčeho, co má víc než 40 % alkoholu. Byl to opravdový křest ohněm a nemusím ani popisovat, jak vděčná jsem byla jako panelákové dítě po

těch čtyřech dnech za koupel, postel a čisté prádlo. Prvních pár hodin jsem myslela, že zešílím. Byla mi zima, vodu a bahno jsem měla všude (včetně bot), o nějakém make-upu nemohla být ani řeč. Po této stránce jsem vypadala, myslím si, velmi dobově. Ale zvláštní je, že pokud kolem sebe máte partu bezvadných lidí, dá se toto všechno překousnout a dokonce si to i užít. A když nastane střelba, rázem se ocitám v době před sedmdesátiletí a už si jen užívám to příjemné mrazení po celém těle.

Mě tohle všechno prostě baví. Vždyť o to tu právě jde. Zkusit si to, poznat svoje hranice a hlavně zažít si, jak bylo jim. Těm, které řada z nás obdivuje, a myslím si, že ne dostatečně. Těm, kterým patří náš dík, za to, že tu dnes vůbec můžeme být a hlavně těm,

kterí bojovali a padli za něco, v co věřili a doufali. Věřím, že smrt nebyla to nejhorší, co je v poli mohlo potkat. Pro některé z nich to bylo spíše vysvobození z pekla, kde umírali jejich kamarádi, ze spánku je probouzely kromě mrazu i kvilící zvuky minometných střel, neustále útočící nepřítel a konec toho všeho byl v nedohlednu.

Asi nepatřím mezi běžné dívky, jelikož toto všechno nijak zvlášť psychicky neprožívám. Ne ve smyslu, že bych nevnímala tamější atmosféru, ale myslím to tak, že většinu žen, toto všechno přijde nelidské. Já to беру tak, že na historii už nic nezměníme. To co bylo, bylo a my, členové klubů vojenské historie, vzdáváme hold všem padlým a těm, co si prošli peklem jménem válka.

Zuzana Vodenková

ŠERM

Kdo z nás, kdy nebyl okouzlen a ohromen elegancí šermíře, čelícího početní převaze soupeřů, přičemž od smrti jej dělí pouze jeho obratnost a dovednost se zbraní. Ať se jedná o rytíře v zářivé plátové zbroji nebo mušketyéra vládnoucího mrštným kordem, působí na nás příběhy o nich již od nepaměti. Kolem mě bylo několik přátel, kteří se šermu několik let věnovali, a proto jsem to viděl jako zajímavou příležitost a přihlásil se do školy šermu.

První hodiny jsem objevoval, jak šerm spojuje obratnost, sílu, vytrvalost a rovnováhu s dokonalým

ovládáním těla pomocí mysli a sebekázně. Charismatický mistr šermu, už má šedé vlasy ale jeho reflexy jsou stále bleskové. Jeho fyzická zdatnost, vyrovnanost a metodické vlastnosti mně stále nevyvádí z údivu. Připomíná mi hrdiny, jež známe z knih a filmů. Po celou dobu tréninku vyžaduje maximální soustředění a i přes jeho náročnost jsou výsledky nepopíratelné. Po několika lekcích jsem si přestal připadat neohrabaně a začal jsem zvládat kontrolu nad svým tělem a postupně pronikat do umění šermu.

Šerm jako součást lidské kultury nás provází celou

naší historií, což je vlastnost, kterou sdílí s pohostinstvím. V dnešní době mohou hotely a restaurace využívat ke své prezentaci nespočet možností, a pokud mají k dispozici objekty a místa s historickou minulostí, je šermířské vystoupení ideálním prostředkem pro podpoření dobové atmosféry a zajímavým zážitkem pro klienty. Takové akce mají také vliv na udržování povědomí o naší historii a měly by nám tak připomínat důležité okamžiky dějin země koruny české.

Jan Trška

Technické vychytávky pro 21. století

Flowboard

Flowboard není jen obyčejný skateboard, je to Hi-tech skateboard. Flowboard je vyrobený z Gripu, ale oproti obyčejnému skateboardu má o 10 koleček navíc, to umožňuje jezdcům naklonit se až do úhlu 45 stupňů na rozdíl od běžných 25. Flowboard je především určen pro sjezdy po horských silnicích někde v Alpách, ale je možné ho využít i na nějaký ten trýček na U-rampě. Pořídíte od 80 \$, náhradní kolečka od 15 \$.

Často se mi stává, že se chci projet na vodních lyžích a boom, není kamarád, který by řídil člun. Těmto chvílím už odzvonilo, představuji Vám nový bezpilotní člun Self Controlled Tow Boat. Je to loď (člun) ovládaný přímo lyžařem pomocí řídítek za které se zároveň i drží. Člun má 70 Hp a vyvine rychlost až 40 km/h, to už je slušnej hučák. Ovládání je trochu komplikovanější a když připočítám i samotnou jízdu na lyžích, tak to rozhodně není pro nějaké žabaře. Takže pokud máte rádi vodní sporty a máte přebytečných 17.000 \$ vzhůru do toho, je to zábava.

Pro milovníky designu a zároveň přírody

tady máme nový bateriově poháněný koncept vodního skútru. Tato věčička vypadá opravdu luxusně. Jednoduchý design je navržen tak, aby co nejvíc připomínal mořskou vlnu, je vyrobený kompletně z carbonu a je absolutně bez emisí. Avšak vevnitř je ukrytý elektronicky poháněný motor o celkovém výkonu pouze 7 Kwh což je tedy pěkný chlápek, navíc baterie pohánějící tohoto skomírajícího „rychlíka“ váží přes 50 kg, čili to asi moc rychle nepojede, výrobce pro jistotu nikde neuvádí

kolik je skutečná maximální rychlost, stejně jako si ještě budeme muset počkat na cenu tohoto drobečka.

Říkáte si, co může být na lyžařských brýlích tak Hi-tech? Tak mrkejte – na trh přichází lyžařské brýle se zabudovanou HD kamerou od firmy Zeal Optics pod názvem Recon, to by nebylo nic tak zajímavého, nebyť druhé vychytávky. Recon je totiž vybaven GPSkou s malým LCD displejem zabudovaným přímo do skla brýlí. Displej je vytvořený tak, aby vytvářel iluzi vzdáleného obrazu zhruba 180 cm od vašich očí, takže stačí sledovat informace typu rychlosti vaší jízdy, točené video, GPS souřadnice, nadmořskou výšku, délku trasy kterou jste již ujeli, teplotu sněhu a vzduchu ale i malou mapičku s přesnou polohou díky Google Maps. Firma Zeal Optics si oceníla

Recon

svou hračku na 500 \$ což je asi 9370 Kč.

Vozítko Segway už zná snad každý, teď ale přichází na trh Shedder. Jde o přizpůsobení Segwaye do terénu pomocí terénních pásů. Tato legrace je určena především pro Americkou armádu, která ho má využívat převážně jako dopravní prostředek na krátké vzdálenosti. Vozítko je vybaveno 18 koňskými silami, které vyvinou rychlost až 45 km/h.

Je schopen táhnout přívěs například s raněným vojákem. Je možné ho ovládat dokonce i dálkovým ovládáním, což z něj vytváří dokonalé průzkumné vozidlo.

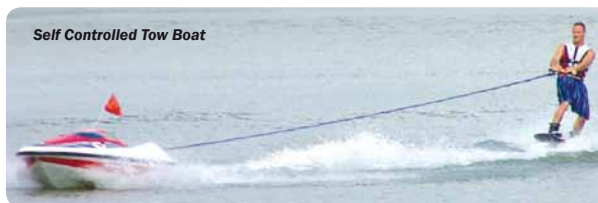
Adam Svoboda

Naše studentka na olympiádě

Studentka 3. ročníku bakalářského oboru Hotelnictví Kristína Gavnholt se v současné době připravuje na XXX. Letní olympijské hry 2012 v Londýně. Bude nás reprezentovat v badmintonu, který se v roce 1992 konečně dočkal inaugurace do rodiny olympijských sportů. Už v roce 2008 se Kristína, tehdy ještě Ludíková spolu s Petrem Koukalem zúčastnili olympiády v Pekingu. Loni v červnu se provdala za prince svých snů dánského badmintonistu Andersa Gavnholta. Přejeme jí hodně úspěchů a budeme jí držet palce. Rozhovor s ní přineseme v příštím čísle, protože v době redakční uzávěrky byla na Mistrovství Evropy ve Švédsku. (r)

Shedder

Self Controlled Tow Boat

Vodní skútr

Zdravý životní styl... co to vlastně je??

Žijeme v uspěchané době kdy, hambáč v pravé ruce a coca cola v levé je naprostou součástí našeho dne. Kolikrát ještě u tohoto rychlooběda stiháme běžet na tramvaj. Slovo snídaně spousta lidí ani nezná a na teplý oběd či večeři si hodně z nás ani nevzpomeneme. Důležité je něco do sebe hodit a netrpět hladem. Večer ulehnout a druhý den znova. Taky to takhle máte?? To jste na dobré cestě, jak si přivodit problémy se zažíváním, vředy a různými trápe-

ními se žaludkem. Nehledě na to, kolik lidí trpí obezitou, protože se špatně stravují a nemají téměř žádný pohyb. Ale co s tím? Udělejte si na sebe trochu času. Stačí jedna hodina denně a můžete si připravit pět krabiček s jídlem na celý den. Přestaňte jíst z předražených a nechutných fastfoodů, po kterých jste akorát unavení a je vám těžko. Nejezděte autem i do obchodu, který máte pár metrů od bydlení. Snažte se chodit pěšky, i když máte

málo času, protože čas, který si uděláte pro svoje zdraví, se vám vyplatí. Dvě hodiny týdně můžete věnovat nějaké sportovní aktivitě a uvidíte, že se budete cítit lépe. Lidé se neustále stěžují na únavu a 8 hodin spánku jim ani nestačí... Já se vůbec nedivím. Víte, jak dlouho se vaše tělo pere se smaženým sýrem s hranolkami??? Zhruba 5–6 hodin. Přitom se můžeme dobře najíst i se zdravější stravou. Já vím, výrobci potravin nám to moc neulehčují. Koupit šunku,

kteřá má alespoň 80 % masa, se občas zdá být klišé. Cereální pečivo je často dobarvované, takže to s racionální stravou nemá co dělat. O kvalitě zeleniny, masa a ostatního sortimentu se raději zmiňovat nebudu. Říkáte si, že to jde mimo vás? Omyl! Je na čase změnit svoje stravovací návyky, přestat sníst ranní cigaretu a večerět láhev vína. Jen a jen kvůli vám a vašemu zdraví, protože to je to nejcennější co máte.

Daniela Černá

Kulturní přehled

Výstavy

► František Skála:

Země hlav

Do 14. 7. 2012, Galerie Smečky, Ve Smečkách 24, Praha 1

► Emil Filla

Do 4. 11. 2012, GHMP – Zámek Troja, U Trojského zámku 1, Praha 7

► Newyorský deník

Do 17. 6. 2012, Leica Gallery Prague, Školská 28, Praha 1

Kluby

► Music Infinity:

JACASZEK (PL)

+ HEINALI (UA)

26. 5. 2012, Palác Akropolis, Kubelíkova 27, Praha 3

► VERY FOREIGN

AFFAIRS

26. 5. 2012, Cross Club, Plynární 23, Praha 7

Divadlo

► V pasti těla

14. a 15. 6. 2012, Alfred ve dvoře, Františka Křížka 36, Praha 7

Akce

► 66. mezinárodní

hudební festival

Pražské jaro

12. 5.–3. 6. 2012, Praha

► PechaKucha Night

Prague Vol. 30

19. 9. 2012, Kino Aero, Biskupcova 31, Praha 3

Festivaly

► Mezi ploty

26. 5.–27. 5. 2012, Praha Bohnice

► United Islands

21. 6.–23. 6. 2012, Praha

► Rock For People

3. 7.–6. 7. 2012, Hradec Králové

► Colours Of Ostrava

12. 7.–15. 7. 2012, Ostrava

► LET IT ROLL

20. 7.–21. 7. 2012, Staré Ždánice

► Sáazavafest

2. 8.–5. 8. 2012, Benešov

► Open Air Festival

9. 8.–11. 8. 2012,

Panenský Týnec

► Rock For Church(ill)

24. 8.–25. 8. 2012, Vroutek

(r)

Zpátky a lepší

FILMOVÁ RECENZE

Petra Zemanová

Je vůbec možné vstoupit tolikrát do stejné řeky a nenudit? Nato Vám odpoví návštěva filmového hitu Prci, prci, Prcičky: Školní sraz.

Ač spousta filmových kritiků pokládá filmovou sérii Prci, prci, prcičky za slaboduchou a ježí se jim vlasy jenom, když o filmu slyší, většina naší generace to vidí jinak. Dá se říct, že na těchto komediích jsme „vyrostli“ a postupně jsme s hlavními hrdiny dorostli až k dílu číslo čtyři s podnázvem Školní sraz. Jedná se jakési završení série, dokončení osudů jednotlivých postav a co si budeme povídat, také, a to hlavně, o naplnění peněženek holywoodských studií.

Diváci v kině dostanou přesně to, za co si zaplatili a co očekávali. Tedy další dávku naprosto neuvěřitelných a mnohdy absurdních situací, u kterých si řeknete, že to se Vám stát nikdy nemůže. Je až s podivem, že hlavní hrdinové se nezměnili, v podstatě jsou to pořád pubertáci, teď už spíše pořádně zastydli pubertáci, kteří, ač se jejich životy přece jenom posunuli o pořádný kus dál, se chovají tak, jako na střední škole. A je to pořádná zábava.

Jim je pořád s Michelle, ačkoliv jejich sexuální život je po narození prvního potomka v podstatě v troskách, Kevin i přes manželku pořád tak trochu myslí na Vicky, Oz je snad ještě větší „frajera“ než na střední, takže přišel o Heather, Finch se chová pořád

jako gentleman vzpomínající na Stiflerovu mámu a Stifler? Ten se nezměnil, takže jasně vévodí celému filmu v neuvěřitelném duu s Jimovým tátou.

A na co se tedy připravit? Rozhodně nečekejte nějakou intelektuální zábavu, ale spíš pořádnou dávku vtipů, které občas hraničí s nechutností, scény, jak Jim pašuje do postele opilou pubertáčku, Ozovy taneční kreace či opět naprosto skvělé rady Jimova táty. Ale čeká nás i trocha nostal-

gie, bilancování dosavadních životů a hlavně otázka, kam se podělí ti ostatní lidi, co s námi pařili zamlada. Protože párty u Stiflera najednou není to, co bývala.

Školní sraz je důstojným završením dnes už kultovní série, která nás bavila posledních 13 let. Běžte se podívat, kam to dospěje, až nám bude třicet.

A ano, jde vstoupit do jedné řeky víckrát a navíc k tomu pobavit jako nikdy předtím.

Nakonec: Pokoj s výhledem na moře

Je mnoho způsobů, jak si vybrat dovolenou. Někteří jezdí spoustu let na stejné místo, které si oblíbili a rádi se vracejí, mají tam „svůj“ obchůdek s potravinami, „své“ oblíbené víno, v pravidelnou dobu naloží plavky se slunečníkem do auta a vyrazí. Velká část si nechá poradit od známých nebo je naláká reklama či leták, vyberou si z nabídky cestovní kanceláře a za pár

dni už sedí v letadle na cestě za odpočinkem. Dobrodružnější povahy mají v hlavě sen pokořit horu, projet půl světa na kole, přeplavit oceán – ti pak kupují letenky, balí stany, zjišťují trajektové spoje. Ale všichni (nebo téměř všichni) mají jedno společné – dřív než vyrazí na cestu samotnou, obloží se všemi dostupnými informacemi o dané zemi, nespokojí se jen s tím, kde leží a jaké je její hlavní město, ale

zajímá je rozloha, počet obyvatel, životní úroveň a plní známé pořekadlo, že hledání informací a příprava trvá déle než cesta sama.

... Praha, ležící v srdci Evropy... každý, kdo se chystá navštívit naše hlavní město, uvidí a přečte takovouto větu určitě několikrát a přestože mnohokrát omílaná, leccos napoví, ne však každému.

Recepční Eva s úsměvem vítá dalšího hosta, který přijel

odkudsi z Východu, zdvořile ho požádá o vyplnění formalit, ujistí ho, že snídaně je opravdu v ceně pokoje, pro jistotu ověří, zda mu bude vyhovovat rezervovaný pokoj s velkou postelí s okny do zahrady. Host se zamyslí a se samozřejmostí jeho národu vlastní prohlásí: „Ale já chci pokoj s výhledem na moře!!!“.

Kateřina Kostová

DISKREDITED SUDOKU

Snadné									Střední									Těžké								
	2	3	8		4					7				8	2		1			4						5
	4	1	7				3				8			1		9	7			8			2	7	1	
6	8									7	5			9	6	2		7		1		6	7	2	3	4
				5	7	2	9	3												6						
	3	7		1			2	5						9	8	2		6				5	7	4		1
	5	6	3	4	9																					7
8	9							6	3					3			8		6	9	1			3	4	8
			2				3	5	4					5	6		9			3						5
				1		5	8	9						8		9	3							6		